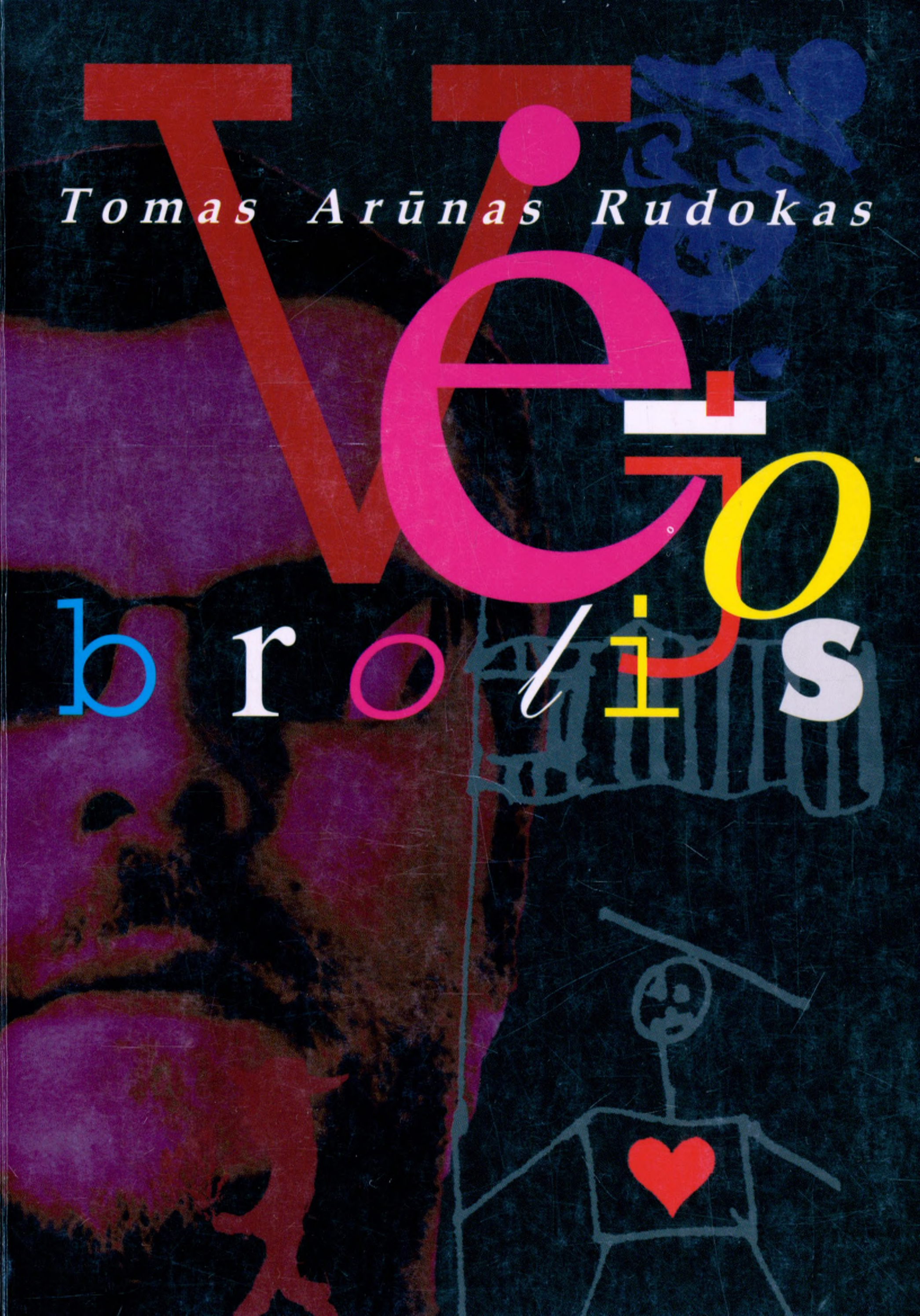

Tomas Arūnas Rudokas
Vėjo brolis

Tomas Arūnas Rudokas

VĖJO BROLIS

Vilnius - 2006

Tomas Arūnas Rudokas

VĖJO BROLIS

Viršelio dailininkas

Dainius Paškevičius

Leidykla „Neometa“

ISBN 9955-9619-1-0

UDK ~~888.2-1~~
Ru39

I DALIS

AGUONA ANT KAPO

Belaukiant prašviesėjimo

Belaukdamas prašviesėjimo gali pražilti
Ir nesulaukti
Belaukdamas prašviesėjimo gali išprotėti
Ir nesulaukti
Belaukdamas prašviesėjimo gali numirti
Ir nesulaukti

Tačiau tu lauki

Karaliaus mirtis

Aš sapnavau, kad aš esu sapnų šalies karalius,
Bet atsibudęs negalėjau prisiminti, kur yra
Ta karalystė, kurioje turėjau mago galią
Užburti žmones, žvėris, daiktus pasakų skara.

Aš kankinaus (turbūt ir jums po sapno šitai būna!)
Tarytum koks pirklys, po tiltu nurengtas nuogai...
Bet nerūpėjo man nei drebantis nuo šalčio kūnas,
Nei niekad neturėti aukso ir sidabro pinigai.

Aš klaidžiojau klaidinančiom ne savo miesto gatvėm
Ir vėl jaučiausi lyg ryškių spalvų sapne.
Bet niekas: nei daiktai, nei žmonės, nei dangus manęs nematė,
Tik aš mačiau karalių išprotėjusį – save.

Aš pasiklydau, nežinojau, kur Šiaurė, kur – Pietūs,
Aš nežinojau, kur prasmego mano nekarališki namai.
Jaučiaus kvailai, kaip senas, užmirštas visų poetas,
Įsivaizduojantis, kad prisimins jį žemėj amžinai.

Aš troškau vėl užmigti ir jau niekad nepabusti,
Aš troškau vėl sukurti tai, ko dar nėra.
Bet pajutau staiga gal vėjo, gal palaimos gūsį
Ir pamačiau, kad apgobė mane žvaigždžių skara.

Mane užliejo tolimas kitų žvaigždynų kvapas
Ir buvo gera, lengva, stebuklinga juo kvėpuot.
Išeidamas atsigręžiau: už nugaros iškilo kapas.
Ir supratau, kad mes visi gyvename sapnų kapuos.

Aguona ant hipio kapo

Tavo ilgi plaukai
Draikos
Praeities išprotėjusiam vėjy...
Tu mus palikai:
Laikas
Visada visiškai išprotėjęs...

Čia gitaros nėra,
Nėr vyno...
Kas yra gitara
Purvyne?

Nebejusi daugiau
Aguonos...
Jusi krūtį dangaus
Madonos...

Tavo ilgi plaukai –
Laikas –
Draikos beprotiškam vėjy...
Aš, nukirptas plikai, -
Vaikas,
Čia pasimelsti atėjęs...

1990

Bitniko mirtis

Ak, lengva gitara ant peties!
Ne į sceną – į kelią ėjai tu.
Nebijojai juodžiausios nakties,
Kad kiti nebijotų ir eitų.

Kelyje mašinas tu stabdei
Ir veržeisi į tolimą rytą.
O stulpai pakelėj – kaip stabai.
Tu ėjai, bet buvai uždarytas.

Tu mašiną stabdei – balsavai
Už žmogaus nepriklausomą balsą.
Bet sustabdė tave tie stabai
Ir pasakė, kad juoda – tai balta.

Mašina, sukurta pragare,
Ji žinojo, ką reikia daryti!
Mašina – ir graži, ir gera,
Ir gerai, kad esi uždarytas...

Ak, sunki gitara ant peties,
Kai supjaustytos venos ir stygos.
Nebijojai balčiausios mirties:
Atsimerkęs gulėjai. Snigo.

1988

Mariui. In memoriam

Mirtis yra toks paprastas dalykas,
Kada žmogus pradingsta be žinios.
Juk nieks nežino, kur jis pasiliko.
Gal geria vyną soduos amžinuos?

Mirtis skausminga ir beskausmė būna.
Gyvenimas be skausmo – niekada.
Žmogus palieka tuščią kūną
Ir siela lieka nekalta...

1992

Prancūziška mirtis

Naktis. Galva ant pagalvės.
Vėl girdis giljotinos švilpesys.
Vėlu maldaut žmogaus pagalbos,
Kai Dievo pasmerktas esi.

La vie! Prancūzija? Koks amžius?
Tokia prancūziška mirtis!
Mirtis – mūs laisvę nusisamdžius,
Ir krenta nukirsta mintis...

Naktis. Galva ant pagalvės.
Ją pavogė iš morgo mylimoji.
Lietuvoje nekertamos galvos.
Tik vagiamos, jei vogti moki.

1988

Žvaigždės mirtis

Žiūrėti į žvaigždes ir nieko negalvoti,
Nes nė viena mintis tai žvaigždei neprilygs...
Žiūrėti į žvaigždes, kol žvaigždės taps spalvotos
Ir kol iš tų spalvų viena spalva beliks.

Žiūrėti į žvaigždes ir nieko negalvoti –
Kas tikra, o kas ne – už proto sprogmenų.
Nes nė viena mirtis nėra tokia spalvota
Kaip tos žvaigždės mirtis, kuria aš gyvenu.

1993

Automobilis, lekiantis visu greičiu

Mylimiems, kurių nebėra

Automobilis, lekiantis visu greičiu,
Užsiliepsnoja saulėj dykumos –
Štai toks gyvenimas žmonių žvaigždžių,
Kurį tik po sprogimo sužinos...

Kol gyvas, kol juokiesi ir skrendi,
Kiti temato spindesį mašinos...
Ir jie nežino, ką tu surandi
Tam spindesy... Tik po sprogimo...

Tik po sprogimo... sielos jų... atsiveria...
Tavęs nėra... Beliko tik inkliuzas.
Ir gal mirtis – tai pragaro akivaras.
Ir gal gyvenimas – tai kelio bliuzas.

1992

Beprotiškos lenktynės

Tu esi pramuštgalvis vaikinas:
Tau nebaisios jokios lenktynės!
Tu – be šalmo. Kiti – su šalmu.
Koks gi skirtumas, kaip užsimušt?

Mašina – ne "Porsche", ne "Ferrari".
Mašina – ateities tviskesys.
Jei apakina, ką gi – avarija.
Šiam kely užsimuš visi.

Tau nerūpi žiūrovų ovacijos,
Ratai traiško gyvas gėles...
Ir nereikia jokios motyvacijos:
Kas greičiausias, tik tas nugalės!

Tu leki ir motoras riaumoja
Tarsi pragaro juodas žvėris!
Pasakyk, gal vaizduotėj tau moja
Mylimoji, atvėrus duris?

Tu leki tarsi angelas, dvokiantis
Ateities debesų benzinu.
Pramuštgalviškas ir nesuvokiantis
Tu beaistrių, bespalvių žmonių,

Tų žmonių, pagamintų iš stiklo,
Jie augina vaikus ir gėles...
Bet juk tu neturi kito tikslo –
Kas greičiausias, tik tas nugalės!

Naktys keičia dienas. Ir kartojas
Vis tie patys žvaigždynai danguj...
Jei pateksi, mielasis, į rojų,
Kur važiuosi paskui?...

Tu esi pramuštgalvis vaikinas:
Tau nerūpi nukvakęs likimas.
Vien lenktynės, lenktynės, lenktynės!
Pirmos posūkis ir – paskutinis...

Tau nerūpi nei turtas, nei prizas.
Tau terūpi viena mintis:
Ko gi vertas gyvenimas visas,
Jei greičiausia pasauly – mirtis?

Tu leki ir motoras riaumoja...
Pažiūrėk, tu tik vienas kely!
Pažiūrėk, kas ten priekyje moja?
Nematai... Dar greičiau... Dar toli...

Vis greičiau tu artėji prie tikslo...
Bet užspringsta krauju mašina.
Kas gi tai? Namelis iš stiklo.
Kas tau moja? Balta nežinia.

1993

Kiekvienas miršta vienas

Kiekvienas miršta vienas –
Taip paprasta ir aišku.
Žudikė mėnesiena
Ant sienos rašo laišką...

Kiekvienas miršta vienas –
Šešėliais užrašyta.
Žudikė mėnesiena
Tau siunčia laišką šitą.

Kiekvienas miršta vienas –
Skaitai šešėlių raštą.
Žudikė mėnesiena
Šalta, bet sieloj karšta.

Kiekvienas miršta vienas –
Daugiau nė vieno žodžio.
Žudikė mėnesiena –
Graži be jokio grožio.

1993

Leningrado atvirukas

Šaunus turistas perka atviruką
Ir grožisi menu.
O prostitutė papirosą rūko,
Kai prospektu einu...

"Saigonas" – padugnių lindynė,
Bet dar ne dugnas, ne...
Bedugnė – padugnių tėvynė!
Tėvynės nėr dugne.

Štai prostitutė papirosą rūko,
Kaifuoja nuo žolės.
Tačiau prieis šaunus vyrukas
Ir ji su juo gulės.

Ak, laimė, žinoma, ne piniguos.
Nors pinigai – paguodžia.
Vien laisvė moterį paguos,
Vien laisvė ant paklodžių...

Žiema. Tačiau koks purvas!
Šis miestas – it anglis.
Šis miestas – juodas urvas,
Kur slepiasi angis...

Man šalta nuo vienatvės sniego,
Man šalta nuo tamsos!
Ir, rodos, visas miestas miega,
Nelaukdamas šviesos...

Šaunus turistas perka prostitutę
Ir grožisi gamtos menu.
O aš žvelgiu į miesto tūtą
Ir netikiu, kad gyvenu.

1988

***

Mirštu
Mirštu –
Niekaip nenumirštu.
Jau seniai su visais atsisveikinau,
Jau seniai visi su manim atsisveikino,
Todėl ir stebisi, sutikę mane gatvėje,
Kai sakau "labas" –
"Tu juk seniai numirei!
Iš kur dabar čia vėl atsiradai?!"
Man tiesio darosi gėda gyventi.
Pats stebiuosi
Pabudęs kiekvieną rytą –
Dar gyvas?!
Pasirodo, gyvenimas ir mirtis –
Tai meilužiai
Mano širdies viešbutyje.

1994

Paskutinis bitlas

Kodėl? Kodėl tu išeini pro duris neatsisveikinęs?
Su savo supuvusiais džinsais.
Su savo perpuvusiu humoru,
Nebetinkamu šiems laikams...
Išeini.
Ir kas berėktų tau už nugaros "Neišeik!" –
Niekas tavęs nesustabdytų –
Nei žmona, nei meilužė, nei draugas.
Tu išeini.
Kur?!
Į kelią – spjauni per petį.
O kaipgi mes?
Negi tu galvoji, kad išeidamas būsi geresnis?
Geresnis visiems mums?
Tau nusispjauti į mus visus. Štai!
Palieki mums didelį palikimą –
Ilgas moterų kojas, apvalius užpakalėlius,
Tobulas skylutes.
Pasaulį, blizgantį kaip nuplikusi galva.
Bet tu išeini. Į kelią. Senas ir neperkalbamas.
Dvėseliena, kurioje gyvena dvasia.
Mumyse niekas negyvena, išskyrus mirtį.
Ji taip skaniai kvepia!
Taip skaniai, jog mums atrodo,
Kad tai ne mirtis, bet kelias.
Tavo džinsai nubarstyti kelio žiedadulkėm,
Mėlynas kaip rugiagėlė
Tu sustabdai bespalvį automobilį
Ir dingsit už posūkio.
Tavęs laukia ilga kelionė.
O mūsų nelaukia niekas.
Tik mes laukiam tavęs sugrįžtant.

Net jeigu tai įvyks
Po dviejų tūkstančių metų.
Mes atpažinsime tave
Iš kelio žiedadulkių –
Ant prikaltų rankų ir kojų...

1996

Nutrūkusi daina

Mes jauni, o jau žaizdoti,
Žuvę, dingę be žinios...
Visos paslaptys – išduotos.
Nėr dievybės amžinos!

Geriam, rūkom. Karo dūmai,
Rodos, supa mirtinai.
Dūmai, dūmai – dūmų rūmai.
Dūmai sieloj amžinai...

Mes jauni, o jau žaizdoti,
Žuvę, dingę be žinios...
Apie ką dabar dainuoti –
Po nutrūkusios dainos?

1988

Alus ir pelenai

A.

Alus ir pelenai, žiema
Baltai uždengia langą.
Tu mylimas esi: žmona,
Bet tau gyvent nelengva.

Be abejo, tai banalu:
Žmona ir baltas langas...
Bet teka drumzlinas alus,
Kaip Temzė, pasakytų anglas.

1993

Užrašų knygelė

Užrašų knygelė –
Pelenų pilna...
Panaši į pelę,
Tokia pat pilka...

Užrašų knygelė –
Pelenų pilna.
Širšė širdį gelia –
Ir vis negana...

1996

Dar gyviems draugams

Kaip keista ir graudu prisiminti praeitį:
Mes buvome jauni ir gražūs,
Ir gėrėme dažniausiai vyną.
O pirmoji mergina pilnaties naktį?
Kas dabar tai prisimena
Su tuo pačiu stebuklo pojūčiu?
Niekas. Net toji mergina,
Kuri turbūt dirba pardavėja
Komercinėje parduotuvėje
(Vakare jos rankos dvokia pinigais).
O ir tu pats – prasigėręs,
Išpuvusiais dantimis, iškvėšęs
Senamiesčio kaubojus be pistoleto.
Žiūrėk, koks jaunimas aplinkui –
Tau su jais nepakeliui:
Jiems nusispjaut į pilnatį!
Matai, kalbi jau kaip senas revoliucionierius,
Poezijos pensininkas,
O ir mėnulis visiškai sudilo
Tavo chalato kišenėje.
Kur tu jį pakeisi,
Kokioje valiutos keitykloje?
Bet tu žinai, senas kvaily,
Neiškeistum tu to savo sudvisusio mėnulio
Į jokią valiutą – nė už ką.
Kaip keista ir graudu prisiminti –
Tarsi būtum jau miręs
Arba gyvas bendrautum
Su mirusiaisiais...

1993

Gyvenimas laisva tema

Norint parašyti gerą gyvenimą,
Reikia pažinti raides ir gramatiką.
Dauguma žmonių rašo rimuotus gyvenimus,
Tokius štai: tam-ta-ta-tam-ta-ta-tam.
Kiti rašo hegzametru,
Bet paskui apanka ir pamilsta akmenis.
Dar kiti bando kurti grakščius sonetus.
Juos myli moterys, o jie myli pinigus,
Tad galop jie nusišauna
Arba juos nušauna samdyti nekrologų meistrai.
Vienaip ar kitaip
Tu būsi priverstas rašyti,
Rašyti su klaidomis.
Aš nežinau, ar tai labai gražu,
Aš nežinau, ar tai labai protinga,
Bet žinau, kad tai yra tik vienas gyvenimas,
Kurį tu gali parašyti kaip rašinį
Laisva tema.
Bet jeigu tu negali rašyti laisvai,
Ką gi, rašyk diktantą.
Štai tokį:
Tam-ta-ta-tam-ta-ta-tam.

1993

Poeto angelas

A.M.

Kartą grįžau namo labai vėlai, įpusėjus nakčiai,
(Mieste gėrėme su senu draugu gerą vyną)
Ir pamačiau už mano rašomojo stalo sėdintį
Jauną, dar neapsiplunksnavusį angelą.
Jis įžūliai rūkė mano cigaretę be filtro
Ir kažką rašė ant popieriaus lapo.
Galite įsivaizduoti mano būseną!
Pagaliau jis teikėsi atsigręžti į mane.
Jo veidas buvo susirūpinęs.
- Žinai, parašyti gerą eilėraštį
Iš tikrųjų yra sunku, - pasakė jis,
Užgesindamas cigaretę peleninėje.
- O tu manei! – nusijuokiau. – Gal parodysi,
Ką parašei?
Jis tylėdamas padavė man popieriaus lapą.
Jame minkšta jauno angelo plunksna
Buvo parašyta:
"Už kokią bausmę Dievas
Man atidavė globoti poetą?
Visus mano eilėraščius
Jis pasirašinėja savo vardu!"
Kai supykęs pakėliau akis,
Angelo kambaryje jau nebuvo.
Nepaliko man nė vienos plunksnelės,
Kad galėčiau kam nors įrodyti šį nutikimą.
O eilutės popieriaus lape? – paklausite.
Cha, eilutės... Jos parašytos mano braižu!
Sunku būti poetu.
Bet poeto angelu būti dar sunkiau.

1993

Valkata

Aš barzdotas ir nudriskęs, geriu nežinia nuo kada,
Esu vienišas, nors turiu šimtus vienišų sugėrovų,
Pasaulis man ir draugas, ir priešas, kartais
Ant tualeto sienos išbraižau žodį "šūdas",
Nežinia kodėl, myliu vieną tokią pagyvenusią
Senamiesčio pardavėją, ji yra žydė, ir tai man patinka,
Geležinkelio stoties čigonai kartais
Man pastato alaus, o aš atsidėkoju jiems
Barzdotu kaip aš pats anekdotu,
Rūkau pakelėse rastas nuorūkas,
Tad "Prima" man šventė,
Kiti žmonės žiūri į mane kaip į šunį
Arba katę, arba balandį, nieko neturiu,
Išskyrus dangų, ypač naktį,
Žvaigždės mano sesės, šunys mano broliai,
Esu, sako, gerokai trenktas,
Bet tai netrukdo man gyventi,
Nesu sėdėjęs kalėjime, bet viso pasaulio policija
Pažįsta mane iš veido, net iš žvilgsnio,
Dažnai keikiuosi ir kartais geriu odekoloną,
Bet ne vienas! Nesu pakėlęs rankos prieš silpnesnį,
Tiesa, kartą pavogiau iš parduotuvės degtukų dėžutę.
Išpažinties neinu ir neisiu,
Nes Dievą gal ir tikiu, bet kunigu netikiu,
Meilės negalima išmokti, mirdamas
Norėčiau aptaškyti sperma mylimosios lūpas,
Tegu po mano mirties užgimsta
Nors vienas laisvas vaikas,
Šiaip viskas gerai, ačiū Dievui, artėja pavasaris.

1993

Nematoma sala

... Visas mano gyvenimas tapo
Kasdienine nuodėme,
Nors nežudau, neprievartauju,
Nevagiu, bet galbūt
Esu beprotis,
Ir tai didžiausia klaida.
Kas žino, ką daro beprotis
Savo sielos saloje.
Bet esu pasmerktas
Būti vienas vidur vandenyno,
Laukti pasiklydusio laivo.
Pro šalį praplaukia daugel laivų,
Iš jų sklinda piratų ir moterų juokas.
Jie nemato mano salos,
O ir kam ją matyti,
Jeigu joje nieko nėra,
Jokio turto,
Vien mano vienatvė ir beprotybė,
Nuoga tuštuma
(Kiaurai mane skrenda žuvėdros).
Aš pamažu prarandu sugebėjimą
Kalbėti ir judėti,
Sėdžiu ant smėlio,
Netekęs visko,
Užmirštas Dievo ir velnio,
Tapęs sausa ašara,
Kurią išverkė
Viena mirštanti žvaigždė...

1993

Ankstyvą rytmetį, kai vėjas

Ankstyvą rytmetį, kai vėjas budina medžius
Man norisi užplėšti dūmą, plėšiantį plaučius,
Man norisi išgerti vyno, kurs labai svaigus,
Man norisi užmiršti, kad esu žmogus.

Ankstyvą rytmetį, kai paukštis pradeda čiulbėt,
Man noris iš tėvynės kaip iš kalėjimo bėgt.
Palikti ir pamiršti, numirt, prarasti viską,
Regėti rojaus obelį kaip juodą obeliską...

Ankstyvą rytmetį, kada kava pilna kartėlio,
Kada tik pradeda girgždėt pasaulio karuselė,
Matau, kaip kitame lange nuoga gazelė
Prieš saulę raižos tartum prieš mane...

Ankstyvą rytmetį jinai mane sugundo,
Bet mano geismas trunka kaip sekundę.
Iš lėto miestas atimerkia, mašina pabunda,
Ir dunda miesto gatvėmis minia...

Ankstyvą rytmetį kažkas ir vėl numiršta,
Palikęs dvokiančią pasaulio irštvą...
Ir nors man norisi ant visko vemt,
Dar paukštis čiulba, kaip gražu gyvent...

1995

Ištuštėjusioj kavinėj

Ištuštėjusioj kavinėj
Sėdi vienišas vaikinas
Sėdi vienišas vaikinas
Ir galvoja
Žmonės bijo taip gyventi
Kaip gyventi žmogui lemta
Žmonės bijo taip gyventi
Kaip svajoja

Ištuštėjusioj kavinėj
Sėdi vienišas vaikinas
Geria vyną iš stiklinės
Ir svajoja
Negyventi taip kaip lemta
Būti taip kaip negyventa
Negyventi taip kaip lemta
Sau kartoja

Ištuštėjusioj kavinėj
Toj pačioj liūdnoj kavinėj
Netikėtai kyla vėjas
Ir sudaužo
Ištuštėjusią stiklinę
Iš kurios svajonių vyną
Gėrė vienišas vaikinas
Tas padauža

1992

Girtuoklis

Aš gyvenu iliuzijų pasaulyje, tačiau
Pasaulio kito aš ir nemačiau.
Juk viskas – tik šešėlių šokis.
Aš tarp šešėlių gyvenu,
Ištroškęs dangiškų dainų,
Bet nieks dainuoti neišmokė.

Todėl geriu, myliuosi ir mušuos...
Kokia prasmė tuštybės šios,
Kur visada aš pralaimėjęs?
O gal gyvenimas – styga,
Kur siela vaikščioja nuoga,
O visa kita – sausas vėjas...

1993

Girtas sapnas

Aš pragėriau viską, ką galėjau,
Netgi tai, ko neturėjau,
Netgi tai, ko dar nebuvo – žuvo!
Aš pragėriau daiktišką tikrovę,
Tą tikrovę su šaknim išroviau,
Ir dabar many kitos tikrovės srovės...

Nežinau, galbūt kiekvienas
Turi pragarą pragerti vienas,
Bet ar galima pragerti rojų?..
Kartais naktį pabundu iš baimės,
Kad nėra šiame pasauly laimės,
Bet užmigęs ją ir vėl sapnuoju...

1992

Dailininkas

Aš norėčiau nutapyti vieną
Vilniaus valkatą, kurs panašus
Į apsvaigusią nuo vyno Vieną,
Geriančią linksmus dažus...

Aš norėčiau nutapyti valkatą,
Piešiantį ranka girta.
Visad lakantį ir visad alkaną –
Jam tokia dalia skirta.

Bet matau jo girtą ranką,
Laikančią teptuką atkakliai, -
Brūkšt! – ir lieka drobėj randas,
O už drobės – snobai ir kvailiai...

1992

Klounas

Mes gimėme elektros apsupty,
Ryškių lempučių festivaly.
Mes amžinai čia apšviesti,
Nes jų išjungti nieks negali...

Kur bepažvelgsi – vien šviesa,
Tamsi tarytum vergo kraujas,
Žvaigždžių neoninė vėsa...
O vidury arenos – klounas.

Ir sukasi gimtoji arena
Kaip išprotėjus karuselė...
Po cirko staugia sirena
Kaip šuo, o gal – kaip siela.

Po cirko skirstosi visi,
Nuo poilsio sotaus pavargę.
Ir vėl žvaigždžių šviesa vėsi,
Ir klounas verkia...

1993

Buvęs juokdarys

Aklas, girtas, nelaimingas
Eina buvęs juokdarys...
Kur žvangučiai jo pradingo?
Kas išdūrė jam akis?

Kur karalius? Kur jo rūmai?
Kur princesė? Kur tarnai?
Kur pažvelgsi – vien tik krūmai,
O ant krūmų – vien varnai...

Iš visos tos karalystės
Liko vienas juokdarys...
Baigės pasakų kvailystės
Karalystėj pamary...

Aklas, girtas, nelaimingas
Eina buvęs juokdarys...
Kur žvangučiai jo pradingo?
Kas išdūrė jam akis?

1996.02.29

Žmogus be valstybinės sienos

Žmogus be valstybinės sienos –
Pažeidžiamas visada:
Į sielą įžengia kiekvienas,
Ir plečias, negyja žaizda...

Žmogus be valstybinės sielos –
Pažeidžiamas... Bet kodėl
Man šitas žmogus toks mielas,
Kad ima ir man skaudėt...

1992

Poeto šlovė

Šmeižikai, pasalūnai, paskalūnai –
Štai tau svajotoji šlovė!
Jie šauna ir iš rūmų, ir iš krūmų,
O tu – poetas, tu turi stovėt!

Kol gyvas, kol alsuoji – los,
Humaniškai iššiepdami nasrus.
O kai numirsi – jie paplos
Ir pasakys: jis buvo toks narsus!

Valstybę valdo vėl virėjos. –
Prie tavo karsto jos stovės
Taip, kaip prie katilo stovėjo,
Išalkusios pigios žuvies...

1991

Apie genialumą

Aš gyvenu nerealiam pasauly.
Jame tik skausmas realus.
Ir randas jaunoje makaulėj,
Pažymintis, kad aš – genialus.

Ir gyvenu kaip girtas magas,
Juokaudamas su pragaro ugnim.
Pasaulis, aš žinau, toks mažas,
Kad visas sutelpa manin.

Kas žino, kas yra realybė?
Gyvasis protas ar jėga?
Žmogus man – daugialypė
Erdvė, kuri nėra nuoga.

Ir toj erdvėj gyvena šviesos,
Kurių mums niekad nepažint...
O visos amžinosios tiesos
Tėra tik atšvaitas žibinto...

1993

***

Poezija kaip mafija
Užpuola iš už kampo
Ir proto pornografija
Susprogsta tarsi lempa.

Poezija – kaip mafija.
Tu nuogas ir sušaudytas.
Dangaus didybės manija
Apsiaus tave kaip šiaudą...

1994

Įkvėpimas

Įkvėpimas kaip epilepsija –
Nežinia kur ir kada...
Aš darysiu viską, ką liepsi man,
Angele su balta kakta...

Visos naktys bemiegės,
Ir beprasmiškai bėga diena...
Aš nebėgu, aš stoviu bejėgis:
Danguje dega saulė sena...

Viskas tėr dulkė ir pelenas...
Gal tiktai meilė yra
Velniškas angelo velenas
Mano širdies pragare...

1995

***

Vienatvė, vienatvė, vienatvė...
Per naktį norisi gert.
Kas tokią vienatvę pamatė,
Tas viską pragers iškart.

Kur eiti, į kokią bažnyčią?
Kas vienišą širdį paguos?
Nėra pinigų, bet, kaip tyčia,
Ir laimės nėra piniguos...

Velki tarsi nuodėmių uodegą
Gyvenimą juodą ir suodiną...
Vienatvė, vienatvė, vienatvė...
Prikėlė, pakėlė ir – metė...

1991

Baladė apie Ulisą

Ulisas klaidžioja po Dubliną,
Medžioja Ulisas Džoisą,
Bet Dublinas – toks dumblinas,
Nejau dumble medžiosi?

Ak, dumblinas Ulisai,
Jau tavo Dievas – mirė!
Toks pat, kaip tu sulysęs
Ir šiam dumble sustiręs.

Tačiau Ulisas klaidžioja –
Paklaikęs vaikas Dublino.
O žmonės Dievą laidoja
Į savo sielą dumbliną...

1990

Vilniaus žiema

Vilnių vejas baltas velnias
Vilnius bėga nuo pūgos
Taip nuo vilko bėga elnias
Kol užšoka ant meškos

Bėga gatvės ir bažnyčios
Bėga upės ir namai
Kas tik atsigręš netyčia
Virs į ledą amžinai

Kas čia stovi apledėjęs –
Ar paminklas ar žmogus?
Bėk žmogau nes velnio vėjas
Kaip pati mirtis žvarbus

Vilnių vejas baltas velnias
Vilnius sukas vilkeliu
Taip nuo vilko bėga elnias
Jam težinomu keliu

Bėga vaikas iš mokyklos
Mokykla – jam iš paskos
Ir suskyla lango stiklas
Neatlaikęs šios pūgos

Ir pro šitą laiko skylę
Pučia vėjas iš gelmių
Visas Vilnius jau suskilęs
Nuo baltų žiemos velnių

Jau ne vienas suledėjo
Atsigręžęs į namus
Bėk žmogau nes velnio vėjas
Kaip pati mirtis nuožmus

Krenta angelas nuo stogo
Į žaibuojančias pusnis
O gal pats jisai nušoko
Kad pabėgtų su mumis?

Vilnių vejas baltas velnias
Vilnius bėga nuo pūgos
Taip nuo vilko bėga elnias
Lig pasaulio pabaigos

1995.04.18

Kai dar nebuvo pasaulio

Gimdantis dievas
Buvo raudonas
Gimė pasaulis –
Baltas kaštonas

Nė vieno spyglio –
Nuoga erdvė
Pasaulio spygtelėjimo
Nieks negirdėjo

1993

Dievas buvo

Dievas buvo vienas.
Dievas vis dėlto buvo.
Dievas pastatė sienas,
Bet jos vis dėlto griuvo.

Tada gimė žmonės,
Kaip žuvys – vienas iš kito.
Sakai, kad iš Dievo malonės?
Sakau, kad iš meteorito.

Tada kilo karas.
Jis tęsias lig šiolei.
Ir vis dėlto – geras
Tas Dievas, kurį išnešiojai.

1994

Svajonė

Nežino nieks, kur baigsis jo kelionė.
O gal keliausi šitaip amžinai?
Tebūna Dievas kaip svajonė,
Jei nieko tikro nežinai...

Jau, rodos, nieks tavęs nesaugo:
Vien šmėklos pragaro aplink.
Nei angelo nėra, nei draugo.
Bet tu eini svajonės link.

Pavargęs, basas, išprotėjęs
Eini dugnu bedugnės ar dangaus
Ir išgirsti, kaip verkia Prometėjas,
Kad nebevogs ugnies daugiau...

Tačiau išskelti kibirkštį iš ledo
Nėra jėgų. Sunki kelionė.
Tebūna Tas, kuris per sniegą veda,
Vienintelė tikra svajonė...

1992

***

Vaizdas ant vaizdo,
Mintis ant minties.
Gėlės ir žaizdos
Sieloj žydės...

Protą suprasti
Koks protas padės? –
Surasti brastą
Upėj minties...

Per akmenį šoka
Dangaus banga.
Tu bangą tokią
Stabdai ranka...

1992

Taip viskas

Taip viskas laikina ir kvaila,
Kad kartais nebaisu išnykt, -
Išlipti iš to girto laivo,
Tegu jo burė ir puošni...

Bet jei buvimas turi prasmę,
Kokia yra mirties prasmė?
Jei amžinybę mes prarasime,
Taip viskas amžinam prasmegs...

1991

Žvaigždė pro lietų

Nykus lietus užpuola Vilnių,
Ir noris tyliai nusišaut...
Kažkas paklysta rūko vilnoj
Ir nebegali netgi šaukt...

Tai tu, tai tu esi paklydęs
Laike, erdvėj ir lietuje...
Vien krentanti žvaigždė palydi
Pro lietų krentantį tave...

1991

Mes užmigsim ar užgimsim

Mes užmigsim ar užgimsim,
Kai ateis ruduo žvarbus?
Ką jam duosim, ką paimsim,
Ar mes būsim, jis ar bus?

Mes užmigsim ar užgimsim?
Sniego kupina širdis.
Kai užmigsim, kai užkimsim,
Kas ją vėjyje virkdys...

1991

Pirmasis sniegas

Liūdną naktį – sninga, sninga –
Tu klausaisi snaigių svingo...
Tau į sielą snaigės sminga –
Taip minkštai, taip neskausmingai...

Balta balta, bet nešalta...
Tu regi save nušautą:
Kai balta kulka įsminga,
Tu laimingas, toks laimingas!

1990

Liūdesio slėnis

Iš kur užplūsta liūdesys?
O, kad žinočiau!
Iš kur ta pasaka baisi –
Tamsa be žodžių...

Iš kur tas noras negyvent –
Ir baimė mirti?
Čia nieko negali nulemt –
Tiktai patirti...

Vienatvę sugalvojo – kas?
Kodėl jauti ją,
Bučiuodamas švelnias rankas
Ir net leliją...

Iš kur atplūsta vandenai
Į sielos slėnį?
O gal tu dar negyvenai,
Kai Dievas liepė...

1992

Liūdesio debesis

Ateis po džiaugsmo – liūdesys,
Ir tu į debesį panirsi.
Bet toks gražus tas debesis,
Kad tau norėsis mirti.

Po liūdesio ateis giedra.
Išeisi tu iš debesio
Ir pamatysi, kad nėra
Aplinkui jokio skambesio!

Širdis tuščia lyg išgerta.
Kas tavo liūdesį išgėrė?
Tik skamba muzika girta:
Danguj nė vieno debesėlio...

1994

Liūdna dainelė

Baltas rūkas patekėjo
Virš nakties juodųjų pievų,
Piemenėlis patikėjo,
Kad saulelė patekės...

Bet išaušo juodas rytas,
Ir juoda rasa iškrito,
Vien tik ašaros saulelė
Patekėjo iš akies...

Išėjau

Išėjau į kelią vienas,
Išėjau į kelią basas,
Bet aplinkui – mano pievos,
Ir virš pievų – mano balsas!

Išėjau, kad nesugrįžčiau atgal.
Nežinau, kas laukia tolumoj...
Bet tikiu, kad gal gal gal
Iškeliaut – tai reiškia grįžt namo.

1991

Du senukai ant suoliuko

Du senukai ant suoliuko
Sau kalbėjos patyliukais
Apie vyną ir likimą,
Apie mirusį kaimyną,
Apie futbolą ir alų
Ir apie pasaulio galą,

Apie karą, apie taiką,
Apie Vasią – velnio vaiką,
Apie tai, kad viskas – melas
Ir apie pasaulio galą,
Kurs labai, matyt, arti,
Bet vis tiek jo nematyt...

Du senukai ant suoliuko
Sau kalbėjos patyliukais
Saulei šviečiant, sningant, lyjant –
Galvos baltos kaip lelijos...
Kol senukai tie kalbėjos,
Jie iš tolo man spindėjo,
Bet kai priėjau arčiau –
Nieko nebepamačiau...

1995.08.19

Šokoladas sūnui

Senokai nesimatėme, sūnau:
Pasaulį dengia motinos sijonas.
Jis žydras kaip dangus, žinau,
Ir dosniai tau žvaigždes sijoja...

Senokai nesimatėme, galbūt
Jau pamiršai tu tėvo veidą
Ir negirdi, ką aš kalbu,
Ir nematai, ir tau nekeista...

Senokai nesimatėme, sūnau.
Bet vienąkart per mėnesį
Tu gauni dovanų, žinau,
Mama parodo ypatingą dėmesį!

Gerai, kad nežinai, iš kur
Tas riešutinis šokoladas,
Ir neišmokai dar skaityt laiškų,
Baltų tarytum pirmas ledas...

Senokai nesimatėme... Žinau,
Ateisi vienąkart, toks didelis
Kaip mano ilgesys, sūnau,
Skaudesnis už aštriausias dilgėles.

Gal gersim vyną, o gal ne,
Gal tik numesi man monetą,
Kaip koks kaubojus, sėdintis balne
Ir sukantis ant piršto pistoletą...

Aš nežinau, kas būsi tu, sūnau.
Bet jeigu būsi tu indėnų vadas,
Prašau tik vieno – nepamiršk skanaus
To riešutinio šokolado...

1993

Su nematomu mokytoju žaidžiame slėpynes

Kiekviena diena –
Dievo dovana.
Kiekviena naktis –
Angelo akis.

Kiekviena klaida
Buvo nulemta.
Pasakyk, kada
Baigsis pamoka?

Mokytojau, kur
Visada slepies?
Mokaus iš vaikų
Tavo paslapties...

1992

Raiteliai lietuje,raiteliai vėjy

Aš sapnavau sapną:
Raiteliai lietuje,
Raiteliai vėjy...
Keistas jausmas apėmė:
Jie jojo į mane,
Bet iš vietos – nejudėjo.

Vien lietaus vanduo
Tekėjo iš dangaus...

Vienas – baltas, kitas – juodas,
Trečias žirgas – kaip ugnis.
Ir sapne aidėjo juokas,
Šaltas, juodas kaip angis:

Tu sapnuoji, kvaily,
Nes kitaip – negali!

Pabudau nuo dundesio:
Trys žirgai, trys raiteliai
Lėkė tiesiai į mane!
Kurgi pasislėpti man?
Kurgi pasislėpti
Šiam sapne ne sapne?

O lietaus vanduo
Vis tekėjo iš dangaus...

1993

Siela tai medis

Siela tai medis
Medis tai vėjas
Vėjas pučia
Į jūros pusę

Jūra tai salos
Salos tai žmonės
Žmonės nežino
Kas yra siela

1994

Ne žemės dangus

Žmogus laukuose valgė mėlyną žolę
Jis buvo beprotis bet tikras gražuolis
Pro šalį važiavo juoda karieta
Sustojo: išlipo princesė balta

Žmogau ką veiki karalystėj laukų
Ar lauki žmonių ar pilkųjų vilkų?
Aš nieko nelaukiu atsakė žmogus
Brangiausias man draugas – ne žemės dangus

Nustebo princesė bet argi kalta
Kad ji nesuprato – ne žemės kalba
Kalbėjo beprotis bet tikras gražuolis
Tas princas kurs valgė vien mėlyną žolę

1995.01.05

Žvaigždžių inkvizicija

Paklausyki tylos –
Ji ne spengia, bet spiegia!
Tai virš tavo galvos
Žiaurios žvaigždės nemiega.

Jos tau siunčia sapnus,
Kad miegodamas rėktum...
Žvaigždės degina mus –
Virsta *regnum* į *rectum*.

Inkvizicija ši –
Vienas juokas Ispanija!
Bet vis tiek man graži
Ta mirtis kaip gyvenimas.

1994

Eilėraštis vienam pažįstamam poetui

Paprastas kaip oras – Kažkas
Įeina į tavo sielą
Ir tu kyli.
Bet noosferoje
Tave perveria
Nežinomo mago mintis
Ir tu krenti žemyn –
Ne snaigėmis,
Ne lietaus lašais,
Ne žvaigždėmis,
Ne –
Mažais
Fasuotos
Mėsos
Gabaliukais.

Ir tavo kūno lietus
Pamaitina
Mirštančią minią.

1993

Eilėraštis apie pačią baisiausią baimę

Tu bijai gyvenimo,
Tu bijai mirties...
Kas sekundę lemiamą
Ranką tau išties?

Kas baisiau, dranguži,
Mirti ar gyvent?
Kūnas – tik drabužis,
Nereikės jo Ten...

Tu bijai gyvenimo,
Tu bijai mirties...
Neieškok kišenėje
Savo išeities...

Visbis, 1995

Eilėraštis sunaikintų vynuogių atminimui

Kaip gera kalbėti apie puikų vynuogių derlių!
Kaip gera vaišinti svečią savo svaigiuoju krauju
Ir regėti, kaip svečias pavirsta tavo kraujo broliu...
Tada jis pasakoja, ką jam primena vynuogės.
Jis prisimena vaikystę, nes prinokusios vynuogės
Jam primena oro balionėlius vargšo vaiko sapne...
Sapnuojantis vaikas yra turtingesnis
Už savo šalies karalių!
Jis prisimena jaunystę, nes prinokusios vynuogės
Jam primena prinokusias mylimosios krūtis...
Jos tokios svaigios ir saldžios, ir standžios
Kaip vynuogės seno vyndario sapne...
Jis prisimena savo vaikus,
Išaugintus iš savo kraujo ir prakaito...
Jų putnūs skruostai – argi tai ne
Dieviškojo derliaus ženklas?
Kokia kvailystė, - sušunka svečias, - uždrausti tai,
Ko nedraudžia pats Dievas!
Juk be vynuogių nebūtų sapnų,
Juk be sapnų nebūtų meilės,
Juk be meilės nebūtų pasaulio!

Gerk, broleli, gerk,
Tokio derliaus dar niekad nebuvo...

1990

Malda dėl širdies

Mano Dieve aukščiausias,
Mano angele sarge,
Dar padėkite man, kaip padėjot lig šiol.
Aš kas naktį meldžiausi
Užu tuos, kurie verkia
Ir nebuvo sunku savo širdį nešiot...

Juk širdis – ne grandinė.
Juk širdis – ne plieninė,
Jai kaip moteriai reikia daugiau šilumos...
Mano Dieve aukščiausias,
Aš kas naktį meldžiausi
Užu tuos, kurie verkia dėl Lietuvos...

Mano Dieve aukščiausias,
Mano angele sarge,
Dar padėkite man, kaip padėjot lig šiol:
Kas iš to, kad meldžiausi
Už tą varganą vergą,
Jam gi širdį sunku kaip grandinę nešiot...

1995

Gotlando kiaurapūtis

Nuo jūros kiaurapūtis pučia,
Dangus užsidengia migla...
Ir gatvės praeivio kaip stručio
Pasislepia palte galva...

Neplaukia nei laivas, nei keltas,
Tik kiro dvasia virš bangų
Kaip skiedra, išlėkus iš kelmo,
Nuskrieja ir dingsta dangų.

Nuo jūros kiaurapūtis pučia,
Neplaukia iš uosto laivai...
Ak, jeigu aš vikingas būčiau,
Audroj sau alsuočiau laisvai!

Bet bėgu namo uosto gatvėm...
Sala apsiniaukus visa...
Staiga pro mane kaip vienatvė
Praskrieja gal kiro dvasia –

Aštri tarsi vikingo kardas,
Sušvilpęs kadais virš galvos.
Kiaurapūtis perpučia karstą
Ir nuneša jį virš salos...

Nuo jūros kiaurapūtis pučia
Ir rodos, kad pyksta sala...
Ir gatvės praeivio kaip stručio
Pasislepia palte galva...

Vienatvė

Paryžiuje naktis, Paryžius naktyje...
Visi įsimylėjėliai bučiuojasi joje.
Aš stoviu lyg žibintas,
Girtuoklio apkabintas...
Aš čia tiktai atvykėlis,
Poetas ir nevykėlis...

Paryžiuje naktis, Paryžius naktyje...
Visi įsimylėjėliai įsimylėję ją.
O aš čia svetimšalis,
Toks vienišas, sušalęs.
Nėra čia mylimosios,
Nėra širdies manosios...

Paryžius naktyje, Paryžiuje naktis ...
Rikiuojasi du žodžiai – mirtis ir paslaptis.
Rikiuotėj šioj aš trečias,
O trečias – visad svečias.
Aš čia tiktai atvykėlis,
Poetas ir nevykėlis...

1991

Pavasaris Paryžiuje

Rytinis kosulys Paryžiuje –
Po Sen Žermen, po Sen Deni...
Paryžiun iš Paryžiaus grįžome,
Palikę veidus Senos vandeny...

Vaikine, čia esi tu mylimas
Kavinių, paukščių, angelų...
Paryžius – tai didžiulis kilimas,
Išaustas iš dangaus gėlių...

Čia moterų krūtų speneliai
Išsprogsta tarsi pumpurai.
Ir tu jauties it šokių salėj,
Kur viskas – demonų kerai...

Regi kiekvieną dieną pasaką,
Sapnuoji naktį *Piccasso*.
O atsibudęs lauki atsako
Į klausimą: kas aš esu?

Kas tu esi čionai, Paryžiuje?
Galbūt tiesiog kvapnus *le merde**?
Ir gal gražu numirt Paryžiuje,
Tačiau poetas čia negali mirt!

1991

* mėšlas (pranc.)

Pasiilgau namų

Pasiilgau namų, po velnių,
Juk namuos taip ramu.
Pasiilgau delnų, ak, švelnių,
Pasiilgau tikrųjų namų...

Bet sugrįžt iš Paryžiaus sunku,
Kai Paryžius – namai.
Nežinau, ar namus palieku,
Ar save palieku amžinai...

Po velnių! Pasiilgau namų.
Betgi kur tie namai?
Gal tik ten, kur ramu amžinai?
Nežinai, nežinai, nežinai...

1991

Rudens lokys

Trykšta ir šniokščia, ir kliokia
Vanduo...
Tarsi riaumojimas lokio –
Ruduo...

Rudas kailis rudens –
Šiurkštus.
Rūkas viršum vandens
Šiurpus...

Urzgia ruduo – visą žiemą
Miegos,
Kailį padžiovęs ant klevo
Šakos.

1994

Kaip šilkas

Aš paskutinis mohikanas –
Be tomahauko ir strėlių.
Ir jau sudeginto vigvamo
Iš pelenų prikelti negaliu...

Aš paskutinis partizanas
Laisvosios armijos gėlių.
Manęs nemyli kurtizanės,
Tačiau ir aš jų nemyliu.

Aš paskutinis stepių vilkas,
Risnoju prerijų smėliu...
Mirtis yra lengva kaip šilkas,
Kurio pakelti negaliu...

1995.09.18

Sfinksas ir liūtas

Pasaulis toks šaltas, toks šiltas, toks drungnas,
Pasaulis ir draugas, ir priešas.
Ne tavo tas paltas ir tiltas, ir dugnas...
Bet tavo tik kruvinas riešas.

Pasaulis toks mielas, toks kvailas, toks keistas,
Pasaulis beširdis, beprotis.
Kodėl skauda sielą? Ką meilė pakeisti
Čia gali? Tik šokti ir groti.

Pasaulis toks linksmas, toks liūdnas, toks kietas,
Pasaulis – many ir ne mano.
Pasaulis – tai sfinksas ir liūtas, erškėtis –
Ir visas gyvenimo menas.

1994

Karalius sugrįžta

Karalius sugrįžta į pavergtą šalį –
Be rūbų, be aukso karūnos...
Jis nuogas ir piktas, išalkęs, sušalęs,
Jis slepias prie savo pilies užu krūmo
Kaip valkata koks, ne karalius!

Karaliaus pily ne karalius gyvena,
Karaliaus pily nebėra karalienės...
Pilis gal dar mena tą praeitį seną,
Bet gal tiktai žiurkė sulauks vakarienės
Po karo, po maro ir tvano!

Karalius sugrįžo. Bet slepias už krūmo.
Dar niekas nei žino, nei mato.
Dar niekas nejaučia tikrovės tikrumo,
Ir gal tik karietos nuriedantis ratas
Dar primena aukso karūną...

Visbis, 1995

II DALIS

LIKIMAS NETURI METŲ LAIKŲ

Inai

Aš būsiu grubus kaip dievas,
Kurs nieko ir niekad neklausia.
(Geriau jau aš būčiau tylėjęs
Į tavo dievišką ausį...)

Aš būsiu švelnus kaip dievas,
Sukūręs visa, kas gyva...
(O tu ar prisimeni vėją
Ir vyną, ir kvapą alyvų?)

Aš būsiu tylus kaip dievas,
Kurs gatvėm nematomas vaikšto.
(Sakyk, mylima, ar atėjo
Jisai pas tave tarsi laiškas?)

Aš būsiu ramus kaip dievas,
Pradėjęs ir baigęs pasaulį.
(O taip, aš buvau suartėjęs
Su tavimi kaip su saule...)

Aš būsiu tavy – kaip dievas,
O tu manyje – kaip deivė.
(O tu ar jauti – per pievas
Dangus su žaibu ateina...)

Mes būsim kartu – kaip dievas,
Kurs niekad nebūna vienas...
(Jo daug kaip dangaus, ir vėjas
Mus užburia rankom būrėjos...)

Tu būsi šilta kaip auksas
Širdies karalystės saugykloj.
(Žinok, kad tavęs aš šauksiuos
Tol, kol plyš visos gyslos...)

Tu būsi minkšta kaip žiedas
Alyvų nežemiško krūmo...
(O ar tu žinai, juk negėda
Nei savo, nei tavo tikrumo.)

Tu būsi kieta kaip šukė,
Sustingusi rankoj žudiko.
(Mieloji, mus apgaubė rūkas,
Sakyk, kas gi mums atsitiko?)

Mes būsim ruduo ir vynas,
Kuris visiškai nesvaigina –
Todėl, kad likimas toks grynas,
Koks tik ir būna likimas.

1994

Likimas neturi metų laikų

Likimas neturi metų laikų,
Galvojau, likimo netekęs.
Ir dangiška meilė neturi akių,
Parodančių žemėje taką...

Likimas neturi metų laikų,
Nors buvo ruduo ir birželis.
Bet niekas negali pakeisti akių
Spindėjimo, žydinčiai žalio.

Likimas neturi metų laikų.
Visi susilieja į viena:
Juk mano užkimęs likimas – tai tu,
Tekėjus į perpjautą veną...

1995

Kodėl vėjas pučia

Kodėl vėjas pučia
Taip toli?
Kodėl vėjas
Pučia taip giliai?

Kodėl vėjas kartais
Tyli?
Kodėl vėjo kartais
Nematai?

Kodėl vėjas degina
Odą?
Kodėl vėjas dega
Sieloje?

Vėjas, vėl vėjas –
Kodėl?
Tai sunkiausias klausimas,
Už kurį nieko nėra lengvesnio.

Tiktai tu, mylimoji,
Esi lengvesnė už vėją...
Juk aš galiu pakelti tave ant rankų
Ir skristi...

1996

Laimės įtampa

Inai

Niekada negalvojau, kad būti laimingam
Yra kančia.
Tiesa, ji saldesnė už liūdesį, už rudenį
Ir vienatvę.
Laimės kančia – rojaus obuolio skonio.
Mes ragaujame
Nepaprastą rojaus obuolį paprastame
Pragare.
Ką čia bepasakysi apie bučinių randus,
Apie žvaigždes,
Išdeginusias mūsų akis,
Apie lietų ant tavo krūtų... Ir vis dėlto
Pasakysiu:
Niekada negalvojau, kad būsiu laimingas,
Bet niekada
Negalvojau, kad būti laimingam yra kančia,
Saldesnė
Už lietų ant tavo krūtų.

1994

Ilgesys kaip špaga

Ilgesys kaip špaga
Veria širdį...
Tu gulėsi nuoga,
Jausi kirtį...

Aš gulėsiu šalia
Per atstumą.
Mūsų meilės galia –
Nemarumas.

Ilgesys kaip špaga.
Bet aš kaunuos!
Ir sugrįžta atgal
Mano kraujas.

Tu guliesi nuoga
Ant metalo.
Ilgesys kaip špaga,
Bet ne tavo...

1995

Ilgesio giljotina

Sapne aš nukirtau tau galvą,
Kol mes giliai miegojom.
Aš pabudau, ir buvo šalta
Kaip toj, kuri po žemėm, lovoj...

Aš pabudau, ir krito grumstas,
Ir šunys lyg pro miegą lojo.
Ir negalėjau su savim aš grumtis
Toje, kuri po žemėm, lovoj...

Sapne aš nukirtau tau galvą.
Paskui ją rankose laikiau,
Kai pabudau... Bet buvo šalta,
Nes lovoje po žemėmis likau...

Ir šunys lyg pro miegą lojo,
O mes miegojome abu
Toje, kuri po žemėm, lovoj,
Bet tai jau buvo nesvarbu.

1996.01.17

Ilgesio gėlė

Mėlynas sniegas užpustė tavąsias akis,
Ilgesio rožė galanda spyglį į spyglį...
Kas, jei ne tu, mylima, pasakys,
Kaip išmatuoti to ilgesio gylį...

Ilgesio rožė nei vėjo, nei ledo nebijo,
Ilgesio rožė pražysta žiemos sūkury...
Gulbės juodam ežere kaip lelijos,
Ežero juodo pačiam vidury –

Tai tiktai sapnas, kurio iš tikrųjų nebus.
Ilgesio rožę labiau negu gulbę myliu.
Tas, kas pirmasis iš mūsų pabus,
Tegul nebijo tos rožės spyglių...

1995

Ilgesio iltys

Būk, brangi, tarsi upės vanduo.
Būk gili, pavojinga, srauni.
Ir tada aš tau būsiu ruduo,
O tu būsi erškėtis many...

Būk, brangi, kaip klastūnė lūšis,
Savo iltis priglausk prie manęs...
Kas medžioklės žaizdas išlaižys,
Jei ne mes viens kitam, jei ne mes?!

Visbis, 1995

Meilės eilėraštis

Tu esi laukinio mustango patelė
Aš esu laukinio mustango patinas
O aš maniau kad tu esi gazelė
O tu manei kad aš esu katinas

Deja mes abu iš vienos filmo serijos
Kažkas mus vis bando pagauti laso
Kokios bekraštės mūsų meilės prerijos
Kuriose nėra vandens nė lašo

1994

Pavargusi mylimoji

Štai praėjo diena –
Taip nuskęsta pilis...
Ir likai vėl viena
Ir nuoga, ir tyli...

Cigaretę rūkai,
Viskas, rodos, toli.
Praeity – vien rūkai,
Ir įžvelgt negali

Kas ten tikra, kas – ne...
Jei gyveno kažkas
Už tave ir mane,
Gal save ir užkas?

Štai praėjo diena
Ir nutolo darbai.
Tu likai vėl viena
Ir nuoga, ir tyli.
Tu labai pavargai –
Taip nuskęsta pilis...

1995

Liūdesys – tai judesys

"Liūdesys – tai judesys. Bet ką jis reiškia" –
galvojo princas, siųsdamas princesei laišką.

"Ruduo ar vasara – vis tiek man liūdna...
Širdy girdžiu lietaus liūdniausią liutnią..."

"Ak, prince manasis! – atrašė princesė.
- Iš meilės aš mirštu kaštono pavėsy..."

Deja, šito laiško princas negavo,
Todėl pagalvojo – princesė apgavo!

Ir apėmė princą baisus liūdesys,
Ir jis nusižudė. Štai toks judesys.

1995

Strėlė ir žaibas

Aš tave bombarduosiu žaibų telegramom,
Kol pavirsime vienu žaibu mes abu.
Ir tada mes sudrebinsim dangų ir žemę,
Ir visa visata virs žaibu.

Argi meilė negali pakeisti pasaulio?
Kristaus kūnas atsakė į klausimą šį.
Kaip strėlė stebuklinga sugrįžta pas šaulį,
Taip ir meilė į strėlę man panaši.

1995

Mes abu kaip audra

Mes abu kaip audra,
Kaip lietus su žaibu.
O po žaibo – giedra
Ir nuogi mes abu.

Ir nuogi mes abu
Po lietum, po lietaus.
Tarsi žirgas drebu,
Išsigandęs dangaus.

Ir tu stovi nuoga,
Apkabinus mane.
Trenkia žaibas staiga
Ir nurieda žeme...

1995

Kaulų laužas

Tu ugnelės bengališkos žiežirba
Taip ugnis apgauna akis
Štai ant šluotos praskrenda žiežula
O su ja – ir naktis

Aš kitoks, aš degu kol sudegu
Ir ištirpsta sniegas aplink
O paskui savo kaulus aš sudedu
Jeigu nori, ateik, susirink

1995

Kai likimas žeria žvyrą

Mus sujungė kraujo vynas,
Kraujo vynas mus išskyrė.
Negalvojom, kad likimas –
Tai raudonas sausas žvyras...

Ką dabar, brangioji, gersi –
Kraują, vyną ar šampaną?
Nei tu karsies, nei tu verksi,
Nei tu niekieno, nei mano...

Ak, tos moterys, tie vyrai...
Liūdesio pilna taurė.
Kai likimas žeria žvyrą –
Užsimerk ir nežiūrėk.

1995

Išeinu

Lietaus lašai
Ant akinių...
Ko tu prašai?
Aš išeinu.

Lietus, lietus...
Ir tu verki.
Ruduo kartus,
Dangus arti...

Lietaus lašai
Lydės mane...
Ar per mažai
Esu skausme?

Balta, basa,
Nuoga, skaudi –
Tu kaip šviesa...
Už ką baudi?

Lietaus lašai
Ant akinių...
Ko tu prašai?
Aš išeinu.

1995

Medus ir kraujas

Medus ir kraujas
Aistros kerai
Ir vėl kariauji
Vėl negerai

Neverk ir kelkis
Nebūk auka
Save iš pelkės
Ištrauk ranka

Žydės alyvos
Lakštutė suoks:
Ir vėl tu gyvas
Ir mirsi toks

1995.04.28

Sodas

Tu esi sodas,
Pilnas saldžiausių kančių.
Tu esi lobis,
Užkastas po stebuklingu medžiu.

Tu esi durklas,
Grūdintas kraujo vyne.
Tu esi burtas,
Amžiams užbūręs mane.

... Ateinu vieną rytą
Į tave ir randu
Aš save nužudytą
Tarp alyvų žiedų...

1995

Vergų turgus

Tu perki mane kaip vergą turguj
Perka vergvaldžio žmona.
Mano skurdas – tavo turtas.
Tik todėl perki mane.

Čiupinėja raumenis man tarnas,
Žiūri tarnas į dantis.
Aš kainuoju vieną karmą,
Kiek kainuos visa lemtis?

Tik neklausk manęs, gražuole,
Kiek kainuos širdies raumuo?
Iki laisvės – vienas šuolis.
Tavo auksas – ne ruduo...

1995

Kaip gyvatė į samanas

Kaip gyvatė į samanas –
Į tave aš šliaužiu...
Pasakyk, ar įmanoma
Pasiversti žalčiu?

Kaip gyvatė į samanas
Aš šliaužiu į tave...
Aš manau, kad įmanoma
Pasiverst gyvate.

Kaip gyvatė į samanas –
Ir manęs nematyt:
Aš tavy kaip gyvenimas –
Nei toli, nei arti...

1994

Sniegas viršum debesų

Tu esi neįmanomai mano,
Nesvajojamai mano esi.
Tu esi gal gelmė okeano
Ar žvaigždė, įrėžta debesy...

Aš esu gal ne tavo, ne savo.
Gal nei čia, nei dabar aš nesu.
Gal mus Dievas abu išalsavo
Tarsi sniegą viršum debesų.

Mes abu neįmanomai niekieno –
Tarsi sniegas ant vyšnios šakos.
Ant šakos vieniša tupi sniegena –
Mūsų niekas nei ras, nei ieškos...

1996

Sapnų paštas

Koks paukštis gali tau atnešti
Sapnus apie tave, brangi?
Per visą naktį veikia paštas
Sapnų, kuriuos randi

Praplėštus ir be pašto ženklo,
Jie mėtos tavo kambary...
Bet nebijok likimo lenkto,
Kai meilės gėrimą geri.

Mylėti turime su meile,
Nes neapykantoj nėra vilties,
Kad pasikeis likimas kvailas
Ir kad įgis jis išminties...

Koks paukštis gali man atnešti
Sapnus apie tave, brangi?
Per visą naktį veikia paštas,
Kada per sniegą tu brendi...

Sapnuok, šypsodama pro miegą,
Skaityk pavasario sapnus,
Kuriuos per pūgą ir per sniegą
Mums vėjas atnešė kvapnus...

1996

Daina apie vienišą kirą

Aš nubučiuosiu sniegą nuo tavo lūpų
Aš būsiu vienišas kiras
Tavo akių vėjyje

(Du vilkai bėga per sniegą
Vienas iš jų yra vilkė
Nes ji moka šypsotis
Kaip moteris

Kas pasakė kad vilkai
Nesišypso?)

Bet kodėl nesišypso kirai?
Kaip vyrai.
Juk iš tikrųjų jie šypsosi
Tik mirties akių vėjyje

Ir kas pasakys
Kas yra sunkiau –
Mirti ar mylėti?

Stoviu ant jūros kranto
Ant jūros, išprotėjusios
Nuo audros
Žiūriu į vienišą kirą,
Skrendantį mano
Akių vėjyje

Ir negaliu užsimerkti.
Nė sumirksėti negaliu.
Nė akimirkai.

Akimirksnis – ir kiro
Nematyt!

Skrendu prieš vėją
Ir akies kraštu
Matau ant jūros kranto
Stovintį žmogų:
Jis verkia

Kartais vyrai verkia.
Kada (galvoja jie)
Niekas nemato

Kirai neverkia.
Kirai neužsimerkia.
Kirai nemiršta.

Visbis, 1995

Žiema praeina

Žiema praeina kaip liga,
Kurią vien laikas beišgydo.
Ir žemė žvalgosi, nuoga
Kaip karalaitė, pro vasario šydą.

Žiema praeina, ir sudiev.
Jau kovas iš už kampo moja.
Galbūt daugiau nebeskaudės,
Ir žemė bus man mylimoji...

1993

Šaltas pavasaris

Vėl gatvės blizga nuo lietaus:
Kažkas virš Vilniaus verkia,
Iš ašarų, skirtų vien tau,
Likimo siūlą verpia...

Vėl gatvės blizga nuo lietaus...
Pavasaris, o šitaip šalta.
Ir vėl aš vienišas likau
Ant blizgančio asfalto...

Lašai kartoja žodį: tu...
Lietus lėtai kankina.
It kinų budelis – lietus.
It kinų imperatorius – likimas...

1992

Rudens nuodai

Meilė, vynas, pinigai –
Viskas baigias kaip ruduo...
Aš norėčiau nusibaigt
Tais rudens nuodais. Tik duok!

Ir tada ateis žiema
Tarsi vasara – šilta.
Pabučiuos mane žmona
Ir išeis visa balta...

1995

Vienatvė dviese

Vienatvė dviese...
Ir kur tu dėsies?
Šalia sėdėsim
Ir dviese dvėsim...

Vienatvė dviese –
Tikra kankynė.
Gal keturiese
Išgerkim vyno?

Skambutis draugui
Ir jo merginai:
Gal keturiese
Išgerkim vyno?

Jau keturiese
Mes geriam vyną –
Visus po vieną
Vienatvė skina...

Saulelė skęsta,
Mėnulis kyla...
Kaip mums iškęsti
Vienatvės tylą?

Vienatvė dviese,
O mėnesiena
Vis lieja šviesą
Į mus kiekvieną...

Baladė apie butelį

Aš atsimenu vyno butelį,
Aš atsimenu vėją ir rudenį...
Ar atsimeni rudenį-budelį?
Neatsimeni... Gal ir nebūtina.

Aš atsimenu vyno butelį,
Butelį tuščią, sudužusį...
Neatsimeni... Gal ir nebūtina
Prisiminti tą rudenio ūžesį...

Aš atsimenu... Gal ir nebūtina.
Vynas raudonas ir vėjas.
Tik šešėlis šią naktį pabudino,
Pabučiavo mane ir išėjo...

1992

Atleisk už tai

I

Atleisk už tai, ko negali atleisti.
Atleisk už naktį vidury dienos.
Atleisk už tai, ko negali pakeisti,
Už tai, ko niekas niekad nežinos...

Atleisk už audrą, kylančią iš nieko.
Atleisk už sniegą vidury laukų.
Atleisk už tai, kad šitas sniegas
Užklojo dykumas akių...

Atleisk, kad mūsų meilė verkia –
Nuoga ji bijosi rudens šalnų...
Atleisk, kad noriu būti tavo vergas,
Sugrįžęs iš ledinių pragaro kalnų...

1992

II

Aš tavęs negaliu nepalikti,
Tavo saulė ir lietūs – ne man.
Pasilik sau ir meilę, ir pyktį,
Tegu būna sunku man vienam.

Nepykstu. Ir atsimenu viską.
Tau tik viską pamiršti linkiu.
Atminties akmenukai, ak, tviska...
Tebūnie tau vienai nesunku.

Viskas buvo ne taip, kaip sapnavos.
Gal dabar it sapne viskas bus:
Tu kaip visad rytais gersi kavą,
Tik ne aš būsiu tavo žmogus...

Aš tavęs negaliu nepalikti.
Tegu būna sunku man vienam
Spręsti savo gyvenimo lygtį...
Tebūnie tau vienai nesunku.

1992

Išsiskyrimo daina

Viskas baigėsi vakar.
Šiąnakt vynas kitoks.
Miškas. Nė vieno tako.
Žvėrys laukymėje šoks.

Tu man buvai mylimoji.
Aš tau dainas dainavau...
Nieko tada nežinojau.
Nieko dabar nežinau.

Vyną laku lyg apakęs,
Lyg nevilties neregys...
Visko esu netekęs,
Paukštis, praradęs akis...

Tu man buvai mylimoji.
Aš tau dainas dainavau.
Štai ir dabar tau dainuoju.
O apie ką – nežinau...

1992

Lapai vėjyje

Tavo rankos nusileido
Ant manęs, ant mano veido...
Tu buvai lengva lyg lapas,
Kuriame dievybė slepias...

Skridome tą naktį dviese,
Kol regėjom sielų šviesą...
Bet tamsus išaušo rytas,
Toks tamsus, kad mes nukritom...

1990

Klevo lapas

Beaistriai žmonės it bespalvės gėlės...
O norisi tokios aistros,
Kurioj sudegtų kūno lėlės,
Nebeištvėrusios kaitros...

Beaistriai žmonės sako: labas.
O tu girdi mirties garsus.
Žiūrėk, kaip krenta klevo lapas:
Spalvotas, mirštantis, narsus...

1990

Įsimylėjėlio portretas

Pažvelkite, kokios jo akys!
Įsimylėjėlio neviltis...
Jose – meilės baltosios naktys,
Jose – ir aistra, ir mirtis.

Jis serga, beviltiškai serga,
Jo sielą užtvindė nuodai...
Jis vergas, beviltiškas vergas:
Jis nuogas, ir myli nuogai...

Pažvelkit, koks mistiškai tikras –
Kaip kvapas naktinės gėlės...
Ir jis man gražesnis nei stiklas
Širdies, kuri niekada nemylės...

1990

Aušros įsiveržimas

Svaiginantis tavo šlaunų švelnumas,
Kritimo, bet ne nuopuolio kvapas...
Aš krentu, tu – kyli. Kartumas
Sukramtyto marihuanos lapo...

Šitas miestas ne mums pagamintas:
Jis bevardis it benkartas... Rėk
Tarsi marmuras arba granitas,
Į kurį dūžta vyno taurė...

Tu ir aš – taip trumpam pasislėpę
Nuo plėšriųjų likimo šunų...
Tuoj aušra įsiverš į palėpę –
Tavo kraujas ant mano šlaunų...

1993

***

Mergina naikintuvo gražumo.
Šaltas mėlis jos akyse.
Jau ne vienas drąsuolis pražuvo
Jose...

Mergina tarsi ragana skrenda
Ir sudaužo visas žvaigždes.
O kažkas atsiklaupęs renka
Šukes...

1994

Mergaitei, dingusiai be žinios

Niekas nepatikės, kad tu miršti,
Kol nenumirsi.
Ir niekas nepamatys tavęs
Tokios gyvos
Kaip po mirties.

Todėl gyventi verta dėl savęs,
Bet mirti – tik dėl kitų.
Deja, ne visada viskas išeina taip gražiai
Kaip mergaitė, kuri išėjo degtukų.

Bet ką jau čia apie mirtį,
Kurios neįmanoma patirti.
Geriau tegu niekas nesužinos,
Kur tu dingai be žinios...

1994

Galima išvažiuoti

Galima išvažiuoti į Ameriką,
Galima – į Izraelį. Arba – į Indiją.
Galima išvažiuoti ten,
Kur yra viskas,
Galima ten, kur – nieko.

Galima išvažiuoti pas mylimą moterį,
Jeigu ji neatvažiuoja pati.
Galima išvažiuoti į Havajus
Ir vis tiek
Ten pasikarti.

Klausiu savęs: kelionė ar jos tikslas –
Man svarbiau?
Bet galima niekur nevažiuoti
Ir, keista, nenusišauti.

Juk neturi pinigų
Net padoriai virvei,
Ką jau bekalbėti
Apie padorų ginklą
Ir teisę juo naudotis.

Tikrai, galima niekur nevažiuoti.
Ypač tada, kada važiuoja stogas.
Ką gi, jeigu turi jėgų,
Bandyk jį pasivyti.
Bet tai bus kelionė vietoje.

1994

Veidrodis

Kai aš nemiegu naktimis, kaip visada
Ant stalo dega žvakė, aušta arbata,
O kaukolė įskilusi, geltona ir sena
Man šypsosi tarytum mergina...

Taip meilė mirusi many prabyla!
Iš proto ir širdies užgimsta sakinys:
- Norėčiau kaip ir meilę šitaip tyliai
Regėti savo mirtį poeto akimis...

Vien Dievas myli mus

Aš nieko neprisimenu,
Aš viską pamiršau...
Prisiminimų vyninę
Kaip karstą uždariau.

Už lango tyliai sninga,
Beprotiškai gražu...
Ir nieko man nestinga,
Tiktai juodų dažų,

Kuriais aš užrašyčiau
Ant tako į namus:
"Dabar ir čia, mažyte,
Vien Dievas myli mus..."

1993

***

Tu atrodai trapi,
Bet esi sukurta iš užgrūdinto stiklo.
Tu atrodai grubi
Ir žeidi tarsi stiklas, sudužęs iš tikro.

Gal tai aš sudaužiau
Tavo širdį ir savo – kaip kardą į kardą.
Nedaužysiu daugiau,
Nors taip trokštu sudužti dar kartą.

Mūsų meilės nėra –
Tik šviesa tos žvaigždės, kuri mirė.
Tu esi Venera,
Na, o aš – tiktai vienišas kiras...

1993

Kregždutė

Norėčiau dovanot tau debesį
Su kregždės atvaizdu grakščiu.
Žvelgtum tu į jį nustebusi,
O ji skristų vasaros greičiu...

Norėčiau dovanot tau debesį –
Baltą keltą tarp širdies krantų...
Bet – juoda kregždutė – lyg apdegusi.
O ir aš pats – apdegintas – krentu.

1991

Mano angele...

Ateinu pas tave kaip pas angelą –
Atsiklaupt ir prašyt atleidimo.
Taip mes savo šešėlį aplankome,
Uždarytą nelaisvėj likimo...

Tu pyksti, neatleidi, tu – žemiška.
Danguje gal gyvent pavargai?
Bet įvyksta sprogimas spontaniškai,
Kaip įvyksta ir Dievo darbai...

Nebėra nei namų, nei kalėjimo:
Vienuma, dykuma, tuštuma...
Mano angele, mes nugalėjome:
Net šėtonas pamiršo mane!

1992

Paprastas rytas

Pirma rytinė cigaretė
Manęs nešildo balkone.
Kitam lange nuoga gazelė
Svajoja gal apie mane...

Net paukščiai nečiulba ir keista,
Kad mes pabudome anksčiau
Už paukštį, už poeziją, už miestą,
Kuris yra už mus aukščiau.

Gazelė rengias rūbais šilko
Ir paukštis pradeda čiulbėt.
Bet cigaretė jau susmilko,
Ir apie ką dabar kalbėt.

1994

Pavasarį

Pavasarį kartais norisi apsivilkti baltus marškinius
Ir juodą kostiumą užsirišti juodą kaklaraištį
Apsiauti juodus lakuotus batus eiti prospektu
Ir elegantiškai šypsotis vienišoms mergaitėms

O kartais pavasarį norisi
Užsiauginti ilgus plaukus ir barzdą
Išeiti į gūdžią girią
Ir paaukoti save Perkūnui

Bet kartais pavasarį norisi
Užsidėti karininko kepurę
Ir spjauti į viską

1988

Apie nieką

Mes sėdėjome po medžiu,
Gėrėme raudoną vyną
Ir kalbėjome apie nieką

Apie nieką
Apie nieką
Apie nieką

Mes sėdėjome po medžiu,
Gėrėme žalią arbatą
Ir kalbėjome apie nieką

Apie nieką
Apie nieką
Apie nieką

Mes sėdėjome po medžiu,
Gėrėme savo kraują
Ir kalbėjome apie nieką

Apie nieką
Apie nieką
Apie nieką

Mes sėdėjome po medžiu,
Kol iškrito sniegas
Ir tada mes išėjome į niekur

1993

Pilna mėnulio

Mano širdis blaškosi vėjy
Mano širdis naktibalda
Mano širdis pamišo nuo mėnulio šviesos
Mano širdžiai mėnulio per daug

Kas nori paragauti mano mėnulio
Mėnulio prinokusios šviesos?
Tik tas kieno širdis tokia alkana
Kokių šioj žemėj nėr

Mano širdis pilna mėnulio
Pilna mėnulio pilnaties
Bet vienišas praeivis naktį
Temato žiebtuvėlio liepsną

1995

Bare

Saldžiašlaunės merginos
Bare...
Tu geri baltą vyną
Vakare.

Tu svajoji apie likimą.
Ir ką?
Tave glosto merginos
Ranka...

1990

Eilėraštis apie žuvį

Kartą Aiseto ežere pagavau
Didelę žuvį
Su mėlynomis akimis.
Mes ilgai žiūrėjome
Vienas į kitą.
Aš nenorėjau jos žudyti,
Bet juk buvau žvejys
Ir todėl padariau tai
Užsimerkęs...

Kai atsimerkiau,
Saulė alsavo man tiesiai į veidą.
Paskui netikėtai pakilo audra,
Ir aš suskubau plaukti namo.

Tik prie pat kranto supratau,
Kad ta mėlynakė
Buvo visai ne žuvis...

Karuselė

Karuselė... Ji sukas rūke.
Aš bandau apsimest žiūrovu.
Bet kodėl apkabinus ranka
Gal undinę, o gal... *Deja vous*[*]!

Ak, deja, visa tai jau matyta:
Palaimingi, apsvaigę veidai.
Mes visi iškalti iš granito –
Amžinai akmeniniai vaikai.

Karuselė... Ji sukas ratu.
Ir už posūkio niekas nelaukia.
Ak, undine, ar mes dar kartu
Šiam rūke lyg sapnuodami plaukiam?

Karuselė... Ji jau nesustos.
Šiam rate amžinai uždarytas.
Bet jaučiu, kaip ant mano kaktos
Nusileidžia ranka Margaritos...

1993

[*] kažkur matyta (pranc.)

Vilnius nebegali grįžti atgal

Vilnius, negražių mergaičių miestas...
(Čia tik mylimoji tau graži!)
Aš, sugrįžęs iš Paryžiaus fiestos,
Noriu grįžt Paryžiun, dievaži...

Ak, Neris juk vis dėlto ne Sena...
(Tikro europiečio nepavyks apgaut!)
Vilnius – basas. Išprotėjęs, senas...
Vilnius nebegali grįžt atgal.

Vilnius nebegali grįžt Paryžiun.
Aš – į Vilnių grįžt nebegaliu,
Bet už grožį mirti pasiryžęs,
Jį, negražų, dar labiau myliu...

1990

Sugrįžęs iš Paryžiaus

Sugrįžęs iš Paryžiaus į Vilnių,
Aš norėčiau atidaryti kavinę
Savo vienišoje širdyje,
Kad į ją dieną naktį
Galėtų ateiti
Įsimylėjėliai
Ir atsigerti iki soties
Širdies gėrimo...

Bet argi galima atsigerti
Širdies gėrimo iki soties?

1991

Skulptūrų alėja

Tos moterys, kurias kadais mylėjai,
Tos moterys, kurių palikti negalėjai,
Tos moterys, moterys, moterys! –
Jos kaip skulptūros atminties alėjoj –
Genialios, nuogos ir beprotiškos...

Juk atmintis – tai skulptorė, kuri
Iš prigimties yra kūrėja
Tų moterų, kurias mylėjai,
Ir to gyvenimo, kurį turi.

Kai moteris, kuri su tavimi yra,
Pavirs gražiausia skulptūra,
Regėsi tai, ko niekad neregėjai –
Yra tokia nežemiška aistra, -
Kaip marmuro almėjimas alėjoj...

1988

Tiesiog pelenai

Surūkyti cigaretę galima
Neieškant gyvenimo prasmės
Užburti pasaulį
Galima paprastai:
Laiku nukratant
Pelenus

Viską galima daryti paprastai
Nuskinti obuolį
Moterį
Rožę

Bet galima palikti
Galima palikti
Palikti
Moterį
Kaip rožę

Galima ir neskinti
Tegu žydi

Taip pat galima palikti
Cigaretę peleninėje
Ir išeiti

1996.02.28

Jaunoji paštininkė

Atėjau į paštą nusipirkti vokų laiškams.
Už stalo sėdėjo naujoji jaunoji paštininkė.
Pažvelgęs į jos akis iškart įsimylėjau.
Velniai griebtų, juk buvau sau prisiekęs
Daugiau niekada neįsimylėti!
Taigi nusipirkau vokų laiškams, kad galėčiau
Pasveikinti draugus įvairiomis progomis.
Taigi nusipirkau ir rašau dabar laiškus,
Tik ne draugams, o tai
Jaunajai paštininkei su ilgomis kojomis
(Kaip iš žurnalo).
Dabar nežinau, ką daryti.
Kur juos siųsti, kur juos nešti?
Negi atiduoti jaunajai paštininkei
Tiesiai į rankas jos darbovietėje?
Velniai griebtų, juk buvau sau prisiekęs
Daugiau niekada neįsimylėti!

1993

Moterys visada palieka

Moterys visada palieka,
Kai tave slegia dangus ir žemė.
Moterys visada palieka, kai susergi
Aukštesniojo pasaulio ilgesiu...
Kai susergi, jos palieka tave
Lėtai mirčiai.
Moterys pernelyg myli gyvenimą,
Kad galėtų mirti kartu su tavimi.
Moterys apskritai nieko nežino
Ir nenori sužinoti.
Jos nori mylėti, gimdyti ir būti mylimos.
Dar jos nori būti gražios,
Blogiausiu atveju – gražiai atrodyti.
Ir visa tai – tiktai veidrodžiui.
Nes jeigu tai būtų skirta tau,
Tu jau seniai gyventum danguje.
Ką gi, moterys yra tokios.
Ir todėl jas reikia mylėti.
Nes jeigu jos būtų kitokios,
Niekingoji vyrų giminė
Išnyktų nuo žemės paviršiaus
Kartu su futbolu, alumi ir, be abejo, karais.
Moterys visada palieka.
Jos kitaip negali.
Vyrai, aišku, taip pat palieka moteris.
Bet tai yra visai kas kita.

1992

Pasaka apie karalius

Vienos dienos karalius
Sutiko vienos nakties karalienę
Alyvų krūmų rūmuose
Pirma ir paskutinė vakarienė

Lakštutės suokė kaip pasiutusios
Mėnulis žiebė iš peties
O du karaliai šutinos
Skaistykloje pirties

Pavasaris nukrito
Kaip rytas iš dangaus
Karaliai vilto valkatom
Tuo pasaką baigiau

1996.04.10

Buvusiam draugui, kuris taip ir nenusižudė dėl...

Viskas laikina kaip laiškas
Viskas lieka atminty
Kartais darosi neaišku
Ką – už ką – kodėl kenti

Nei alus nei žalias vynas
Nei raudonas nei vanduo
Nenuplauna ką likimas
Nuspalvojo kaip ruduo

Tu mylėjai tą mergaitę
Tą ar kitą – nesvarbu
Meilė baigias baisiai greitai
O kai baigiasi – žvarbu

Ką gi – gerki vyną žalią
Gerki alų bet ruduo
Galingesnis už birželį
Kurs nubėgo kaip vanduo

Džiaukis moterim ne savo
Ir gyvenki šia diena
Ir išeik iš šio pasaulio
Su naktim ir su daina

Tau sapnuojasi skustuvas
Rojaus ašmenys šventi
Viskas bus, yra ir buvo –
Ką – už ką – kodėl kenti.

1994.12.17

III DALIS

GYVATĖ KEIČIA ODĄ

Kaip visada tokiais atvejais

... Kaip visada tokiais atvejais –
Nieko nėra nei šalia,
Nei kišenėje.
Naktimis sapnuoju buvusias,
Jau surūdijusias meiles,
O meilės iš nerūdijančio plieno
Kaip nėr taip nėr.
Taigi maitinuosi ryžiais
Ir auginu intelektą –
Tai vis šioks ne toks turtas,
Nors nė nežinau, ko jis vertas.
Bet gal ryžiai nuskaidrins
Mano suterštą sielą,
O jau tada, o jau tada!...
Bet kol kas
(Kaip visada tokiais atvejais)
Nieko nėra nei šalia,
Nei kišenėje.

1998

Vilnius, 1986-ieji, M.Gorkio gatvė, žiema

Pagirios ir "Prima",
Nelaimingas rytas.
Meistras sunerimęs
Ieško Margaritos.

Gal ne Margaritos,
Gal tik savo svitos,
Nes Margarita –
Jau visai ne ta...

Jau be to švelnumo,
Kerinčio kas rytą...
Kartų "Primos" dūmą
Tenka meistrui ryti...

Štai ir Azazelas
Su peiliu prie šono.
Koks šįryt jis mielas,
Panašus į poną!

Geria šaltą alų
Tarsi niekur nieko.
Pakviečia prie stalo
Ir užsako sniego...

Kokios mintys keistos,
Kai širdy – ugnis!
"Pasakyk, ar žaizdos
Kada nors sugis?"

Tyli Azazelas.
Rūksta "Primos" dūmas.
Smilksta mūsų sielos
Mėlynbarzdžio rūmuos.

Nekankinsiu stiklo –
Laikas kilt nuo stalo.
Veidrodis suskilo.
Vėl pradžia – be galo.

1996

Apie prarastąją kartą I

Pasiramsčiuodamas kultūros ramentais
Erškėčiuotu kūrybos keliu
Eina persenęs genijus elgeta,
Svajojantis apie Nobelio premiją...

Jam priešais atšokuoja baltas oželis,
Ką tik įšokęs į rūtų darželį...
Apie ką svajoja baltas oželis?
Jis svajoja dar kartą įšokti į rūtų darželį!

1996

Apie prarastąją kartą II

Sena, bet vis dar graži karvė
Pievoje, apipiltoje vakaro saulės,
Atrajoja kultūrą, ir jos akyse
Atsispindi Europos saulėlydis.

Ogi beprotiškai graži ir kvaila telyčaitė
Kaimo kultūros troboj
Šoka kankaną keturiomis kojomis
Ir jos akyse atsispindi nešvankus

Pasaulio galas.

1996

Pavasario rasa

Poetai, svaiginančiai kvepiantys sperma,
Studentės, rasojančios kūno rasa –
Prospektas pavasarį primena nervą,
Likimas – lemtingų lenktynių trasa...

Žabok savo žirgą (nereikia nė balno!)
Ir jok kaip drąsuolis į pasakų kalną.
Tai kas, kad tas pasakų kalnas iš stiklo –
Kas bijo, tas niekad nepasiekia tikslo!

Pasiekęs viršūnę – atrasi karūną,
Joje karalaitė gyvena kaip rūmuos.
Paimk ją į delną, įdėk į kišenę,
Tegu ji per naktį tau širdį kutena...

1997

O taip, tau trisdešimt

O taip, tau trisdešimt, vaikine,
Žiemų ir vasarų... Ruduo
Atsėlina indėno mokasinais,
O tu bandai išsivaduot...

Žinai, kad neišmoksi sniego
Kalbos (bet nepamiršk sanskrito!)...
Tikrai, tu neišmoksi nieko –
Arbatą gersi penktą ryto...

Tau trisdešimt, vaikine, tai ne kinas,
Jau veidas dengiasi žieve,
Kažkas ją vikingo barzda vadina,
Bet tu ją vadini žeme...

O taip, tau trisdešimt, be nieko
Tu išeini pas mylimą (ar lauks?)...
Ruduo atsėlina per sniegą –
Jau basas. Kaip ir tu, brolau...

1997

Rudens artėjimo tema

Neišsipildžiusių svajų orkestras,
Jam diriguoja keistas dirigentas.
Kažkam jis – meistras ar *maestro*,
O aš manau, kad jis – tik trenktas.

Apsalus salė vos alsuoja
Ir skleidžia slogų sapno kvapą.
Tačiau *maestro* trenkia koja –
Taip kaip kanopomis į kapą...

Bet kas iš to, juk tu užburtas
Ir negali išeiti iš to rato.
Gal tik rudens didysis turtas
Išgelbės tą, kuris jį rado...

1997

Lapkričio pokeris

Dieve, kaip girgžda Grįžulo ratai,
Lapkritį, krentant lapų kortoms...
Vilniuj ar Gargžduos, ar Paryžiuj –
Jie girgžda it batai,
Žengiantys per ką tik iškritusį sniegą...

Bet sniego kol kas dar nepagamino
Angelai – tie dangaus darbininkai.
Taigi – vis dar lapkritis, amžinas
Lapkritis – lapų pokeris...
Girdžiu, kaip Grįžulo ratų girgždesy
Nusišauna vienišas lošėjas,

Ir lieka vien jo girgždantys batai.
Girdžiu, kaip jie girgžda danguje
Virš Vilniaus ir Gargždų, ir virš Paryžiaus...
O žiemos vis kaip nėr taip ir nėr.
Kaip ir meilės.

1998

Žiema be nieko

Atėjo žiema, bet be sniego,
Be meilės ir netgi be šalčio.
Atėjo žiema net be nieko –
Tuščia kaip šventovė be žalčio...

Aš jau nebelaukiu Kalėdų.
Poeto galva – ant kaladės.
Ir medžiuose juokias pelėdos,
O stalčiuose – verkia baladės.

Žiema (ar ne dyvai?) be sniego,
Lietus tarsi rudenį žliaugia...
Ir aš atėjau čia be nieko,
Nes niekas manęs ir nelaukė.

1997

Piemenaitė

Yra namai, kur nieks manęs nelaukia,
Yra namai, kur nieko nebelaukiu aš.
Ir rodos, kad geriau gyvent palaukėj
Nei laukti, kol kažkas namus atneš

Ant delno. Kaip karalius – rūmus,
Tau – piemenaitei, ganančiai avis.
Tačiau vis lauki – tos gėlių karūnos,
Kuris žydės ir nenuvys...

1997

Kaktuso tyla

Nors plaukų vualis dengia tavo veidą –
Man esi gražiausia iš visų...
Ir tada, kai rūkas išsisklaido –
Akyse nežemiškai šviesu...

Nors ir mūsų meilę dengia rūko šydas,
Jį pakėlusi išvysi (ak, miela),
Kaip gražiai viduržiemy pražydo
Tarsi žiedas kaktuso – tyla...

1997

Žvaigždėtą žiemos naktį galvoju vien apie tave

Aš ne naminis,
Ir ne laukinis,
Ir ne gyvūnas,
Bet kosminis kūnas...

O taip, aš klajoklis
Esu!
Mane supa sūpuoklės
Dausų...

O tu
Ar norėtum spindėti
Tolimiausių žvaigždynų ilgesiu?

O mano tolimoji!
Aš tavo lūpas
Žvaigždžių kvapu suvilgysiu.

1998

Obuolių kvapo princesė

Tavo laiškai pilni sniego.
Gal tu žiemos princesė?
Bet aš lyg niekur nieko,
Atleisk, šalia prisėsiu...

Ir netgi galbūt apkabinsiu.
Atleisk rūmų tarnui –
Aš esu karalius džinsų,
Tiesiog lietuviškas bernas.

Kaipgi kitaip tave sušildyti
Ir pagaliau – ištirpdyt?
Žinau, kad kiekvienas giltinę
Nešiojamės savo širdy...

Taigi, atleisk, prisėsiu
Ir apkabinsiu, atleisk.
Kaip gera bučiuoti princesę,
Kvepiančią obuoliais!..

1997

Laiškas liūdnajai seseriai

Depresija – mano sesuo,
Princesė be savojo princo...
Sesuo, tau padėsiu alsuot,
Tave visada aš priimsiu.

Juk tu, tu viena man sakei:
Pamilki ir aukštį, ir gylį,
Ir jie tavo dvasią pakeis –
O ko bijo tas, kuris myli?

Tik tu – samurajaus narsa! –
Išmokei mylėti net lūšį...
Kol žvaigždės danguj – kaip rasa,
Ištversiu likimą ir lūžį.

Depresija, mano sesuo,
Bučiuoju tave – tavo brolis.
Lakštingala medyje suoks,
O molis bus mano guolis...

1997

Gyvatė ant kaklo

Ak, tu vis dar bijai!
Vis bijai vėl mylėti iš naujo...
Teka gyslom klijai,
Pagaminti iš mirusio kraujo.

Ką darysi rytoj,
Jeigu vakar iškosėjai sielą?
Juk žinai, kad šitoj
Žvaigždėje tau gyventi nemiela...

Ar užteks tau drąsos
Užsidėti gyvatę ant kaklo?
Kai širdis išrasos
Praregės tavo sakalas aklas...

1998

Siūbuojantis tiltas laiškų

Siūbuojantis tiltas laiškų...
Ir kiek jau gyvenime eita
Aštriausiu bedugnės kraštu –
Tiek pat ir gyventa, mergaite.

Siūbuojantį tiltą laiškų
Kažkas vis svajoja padegti.
Jei aš pasiversiu vašku,
Tada tu pavirsi į dagtį...

Siūbuojantį tiltą laiškų
Mes galime perrašyt visą...
Kiekvienas iš mūsų už du
Pateikti turės meilės vizą...

Mus skiria bedugnės ugnis.
Bet – "Rankraščiai nedega!".
Ir gelia gyvybės angis,
Ant kaklo užnėrusi uodegą...

1997

Gyvatė keičia odą

Aukštoje pakelės žolėje
(Griovyje, kuriam želė žolė)
Aš prisėdau prieš ilgą kelionę
Atgal.

Tuo metu ten ilsėjos angis.
Po medžioklės ji buvo tingi,
Nes nekirto iškart.

Bet kai šokau iš griovio
Atgal,
Oi kaip kirto juodoji angis –
Kaip naktis –
Iki kaulo suleido dantis
Ta tingioji juodoji angis...

Dieve Dieve, vaitojau – nuodai! –
Mano kraujas užnuodytas jau.
Dieve Dieve, nejau nematei,
Kad pas mylimą savo ėjau...

Aukštoje pakelės žolėje –
Rudeniniai gyvatės namai.

Tai graži jos margoji suknia –
Tavo meilė man primena ją...

Aukštoje pakelės žolėje –
Po žemu Žemaitijos dangum...

1996

Pokalbis telefonu

Taip, taip, myliu tave tikrai...
Taip, taip, nesvarbu visa kita...
Taip, šiaip viskas gerai...
(Hm, ką čia dar pasakyti?)

Taip, taip, vakar buvau kine –
Perpus melodrama ir vesternas...
Kaip gyvenime, taip ir mene –
Meilė Veronoje, mirtis Palerme...

Taip, taip, tūkstantis kilometrų,
Tūkstantis metų mus skiria...
Taip ir gyvename blaškomi vėtrų.
(Vėtra, vardu Harakiri...)

Taip, taip, myliu tave, ilgiuos,
Ilgokai nesimatėme prie stalo...
Ne žvakės, bet ugnies gilios
Reikėjo mums. Tik ji išvalo.

Šį kartą pokalbį baigiu.
Neverk, miela, sakau: labanakt...
Ir padaryki judesiu staigiu
Ne harakirį – ikebaną...

1997

Visraktis

Aš pamečiau tave kaip visraktį nuo buto,
Kur mes gyvenome nuogi abu...
Ir liko lėkštėje širdis, šalia – šakutė,
Tačiau įžengti ten – tabu.

Aš permačiau tave kaip vandenį šaltinio,
Bet nemačiau, kad sielą skandini.
Ak, pasakyk, miela, ar liko paskutinio
To bučinio bent ženklas vandeny?

Aš pamečiau tave kaip visraktį nuo buto,
Nors permačiau tave kaip vandenį versmės.
O liko širdyje sulūžusi šakutė,
Truputį panaši į antgalį strėlės...

1998

Praradimų dūmai

Sako, rojus, *paradise**!
Et, kokia nesąmonė...
Praradimų dūmai kais,
Kol sudegins samaną...

Tu ir aš ir aš ir tu –
Skamba kaip čiastuška!
Sukamės ratu kartu,
O krūtinėj – tuščia.

Pragaro garai aplink –
Dūmai praradimų...
Angele, meldžiu, apgink
Meilę nuo likimo...

* rojus (angl.)

1998

Aš be tavęs

Aš čia – kaip zonoj, kaip kalėjime,
Režimo muzika graži,
Kiek šuo, kurs graužia kaulą tarsi laimę,
Kuri pati į kaulą panaši.

Aš be tavęs – savęs nesigailėjau,
Buvau kaip gladiatorius narsus.
Bet kas iš to, kad aš tave mylėjau?
Abu pakliuvom vilkui į nasrus.

1998

Ilgesio viela

Pasiilgau tavęs kaip lietaus po sausros,
Pasiilgau tavęs kaip tylos po audros.
Na, o tu – kaip prieš audrą – tyli.
Kaip lietus prieš kelionę – toli.

Telefono laidais teka mano aistra,
Teka tavo plaukais palaidais elektra...
Tu lietus ir sausra. Tu audra ir tyla.
Na, o aš – tik spygliuota viela...

1996

Sapnai

Sapnuoji tai, ko neturi.
Galbūt ir niekad neturėsi.
Gal dukart du bus keturi –
Tačiau geriausia būti dviese...

Sapnuoji kitą ir save,
Sapnuoji moterį ir stirną.
Tačiau lemties arsenale
Vis tieks jums dviese būti skirta...

Sapnuoji, kad jau pabudai,
Ir nežinai, ką dar sapnuoji.
Gal tu ir ji – tai du kardai,
Kurie tik vienąkart susikryžiuoja...

1996

Uostas be jūros

Pro smuklės triukšmą ir pro kraujo tvaiką
Aš išgirstu sirenos balsą svaigų,
Lyg motina ant rankų suptų vaiką,
Lyg žvaigždės suptųsi tarp snaigių...

Aš kylu ir krentu, krentu ir kylu
Kartu su tuo svaigiu balsu,
Ir keista, kad jis panašus į tylą,
Kurioj taip norisi nuskęsti, bet baisu.

Baisu ir tai, kad niekas jo negirdi –
Sirenos balso, šaukiančio namo.
Žavi merga mus degtine nugirdo,
O aš vis laukiu meilės kaip mamos...

Sirenos balsas plaukia tarsi laivas,
Ir ženklus burėse regiu keistus –
Gal si gal re gal fa – ir laisvas
Esu, nes suprantu – tai tu...

Tai tu – nematoma, nežinoma viliokė,
Ir nesvarbu, kad jūros nėr šalia...
Tu suviliot galėtum vyrą, vilką, lokį,
Juk stebuklinga tavo apžavų galia...

Ir aš plaukiu kartu su tavo balso,
Su balso bangomis, ant jų supuos...
Staiga – tyla. Aplink – nė jokio garso:
Mes dviese pasiklydome sapnuos...

1999

Meilės laikrodis

Mano meilės laikrodis vėluoja,
Mano meilės laikrodis meluoja...
Keista, kad vis dar jis tiksi –
Gal dar kada nors suriksi?

Ko gi meilės laikrodis supyko –
Gal vanduo pateko po stiklu?
Ir kodėl širdies dama pavirto pikų,
O širdis – šuke pavirto po kaklu?

Kaip man meilės laiką sutvarkysi?
(Jei aš Meistras, tu – Margarita!)
Bet nereikia laikrodžio man kito,
Nes ir tu nebūsi niekada kita.

1997

Susitiksime Niujorke!

"Pirmadienį mirė paskutinė iš likusių gyvų laivo
"Titanic" keleivių Edith Haisman. Jai buvo šimtas metų.
E.Haisman prisiminė, kaip ji, įvykus tragedijai, paskutinį kartą
siekė savo tėvo Thomaso Browno, kuris 1912 metų naktį iš
balandžio 14 į 15-ąją stovėjo ant skęstančio laivo denio su stikline
brendžio vienoje rankoje ir cigaru – kitoje.
Tėvas pamojo ir pasakė: "Susitiksime Niujorke".
1993 metais jai buvo perduotas tėvo laikrodis,
ištrauktas iš nuskendusio laivo"
Žinutė iš laikraščio

... Taip nuskendo mūs meilės "Titanikas"
Ir visai ne pirmadienio naktį...
Tu blaškeisi ant denio. Be panikos
Aš cigarą bandžiau prisidegti.

Bet man trukdė kažkas. Gal keleivis,
Išsikviesti *policiją* bandęs.
Taip nuskendo tas kosminis laivas,
Pasinėręs į jūros padanges.

Tu šaukei, bet tavęs negirdėjau:
Lūžo kosmosas, kaulai ir ledas.
Prisidegti cigarą norėjau,
Nes galvojau, kad tai – maskaradas.

Tu blaškeisi ant denio kaip ryklio
Pagrobtoji iš jūros žmona.
Aš girdėjau vargonus variklio –
Man skambėjo padangių gama...

Aš stovėjau ant denio kaip dendis
(Žmonės žuvo kaip žuvys krante),
Vienoje mano rankoje – brendis
Ir cigaro naktis – kitoje...

Tu blaškeis ir šaukeisi gal Tėvo
(Daugel bandų padangių policiją kviest!).
Bet vis tiek mus visus nugalėjo
Karalienė Visatos žuvies...

Negalėjau tada parašyti,
Bet matei, kaip pamojau ranka:
- Susitiksim Niujorke, mažyte,
Ten, kur žaidėm abu kažkada...

Susitiksim Niujorke ir mirę –
Tu kvatosies, o aš būsiu liūdnas:
Pasimatymą trumpą paskyrė
Tas šuoliuojantis laiko liūtas...

Bet vis tiek – susitiksim Niujorke!
Ir nors dengia padangių banga,
Aš girdžiu, kaip dievai nusijuokia,
Ir dar kartą pamoju ranka...

... Taip nuskendo mūs meilės "Titanikas",
Ir visai ne pirmadienio naktį...
Tu ant denio blaškeis. Aš be panikos
Tik cigarą bandžiau prisidegti.

Aš stovėjau ant denio kaip dendis,
Tu blaškeisi kaip ryklio žmona.
Vienoje mano rankoje – brendis,
Kitoje – tos nakties nežinia...

Gal po šimto ar tūkstančio metų
Mano laikrodį tau sugrąžins.
Ir sustos tada laikas visatos,
Ir mirtis bus kaip meilė graži...

1997

Paskutinis bučinys, ketvirtą, prieš aušrą

Mėnulis tupi medyje
Kaip tikras *paparazzi** –
Medžioja tavo meilę,
Juk jam tu –
Tik parazitas
Viešpaties kailio šeriuos...

Žvelgi iš pragaro į pragarą,
Kuris aukštai aukštai
Danguje...
Žvelgi į Neatpažintą Skraidantį Objektyvą
(Kas pasakys, kad mėnulis nemoka skraidyti?!)
Ir bučiuoji nekarališką savo princesę
Iš ugnies giminės.

Ir bučiuoji princesę,
Ak visai oi visai ne Dianą,
Ir tavasis karališkas skurdas
Apsaugo abu nuo angies,
Apsirangiusios aplink tryliktą stulpą
Amžinosios nakties tunelyje...

Mėnulveidis *paparazzi*
Užsisvajojęs iškrenta iš medžio,
Objektyvas sudūžta,
Aptaškydamas jūsų kūnus
Aukso spalvos rasa...

Štai kodėl naktis šviesi
Be mėnulio
Ir net be žvaigždžių.

Ir tada tu sakai nekarališkai savo princesei
(Oi visai ak visai ne Dianai):
Bučinys galingesnis už mirtį!
Kas gi mus nugalės,
Jeigu patys mes esam
Ruduo ir ugnis?

... Kitą dieną jų nuotraukos
Buvo išspausdintos laikraščiuos –
Ji gulėjo nuogi.
Sako, mirė ketvirtą, prieš aušrą.

O mėnulio daugiau nieks nematė.

* fotografas, medžiojantis garsenybes (it.žarg.)

1997

Sąžiningas eilėraštis

Sąžiningas žiebtuvėlis dega iki galo,
Sąžininga cigaretė svilina pirštus,
Sąžiningi sugėrovai linksminas prie stalo,
Sąžiningi narkomanai virina švirkštus.

Sąžininga tavo meilė visada palieka.
Sąžininga neapykanta visad su manim.
Noriu tau padovanoti sąžiningą lietų,
Kad nepasiverstum pragaro ugnim...

Kai praeina viskas, kas ir neatėjo,
Kai sustoja upė – ta, kuri tekėjo,
Kai belieka sniegas ant tavų blakstienų –
Sąžiningai mirštu, pilnas mėnesienos...

1998

Meilės narkomanija

Meilės neurozė – tarsi kaifo dozė,
Nėr tokios ligoninės, kur gali gulėt...
Skleidžiasi spygliuota karštligiška rožė,
Inkščia tavo sieloje kaip kieme – kalė...

Lyrinis herojus plauna savo kojas,
Skalbia savo meilės marškinius šiurkščius.
Meilės neurozė vėl pasikartoja,
Bet kiekvieną kartą reikia plaut švirkštus.

Meilė kaip narkozė (ei, kada man duosi?!),
Aš nenoriu mirti liūdnas kaip šuva.
... Vienąkart pavasarį ant peties raudosi,
Ir tekės į sielą pilnaties sula.

1997

Tabako dėžutė

Esi kaip tabako dėžutė:
Tabako nebėr, tiktai kvapas
Dar primena rojų mažutį...
O, sako, iš velnio tabakas!

Iš velnio galbūt ir Kolumbas.
Jo laivas neranda žemyno.
O mes dar nešiojame klumpes,
Kurios amžinai geležinės...

1996

Miestelis

"...Galbūt gyvenimas – tai mirusiųjų kerštas..." –
Atklysta balsas iš auksinio rūko,
Kai saulės skritulys – raudonas, karštas –
Pakyla viršum pasakų miestuko.

Tame miestelyje nėra netgi bažnyčios –
Tik šuns būda su grandine be šuns.
Tačiau staiga susimąstai netyčia,
Kodėl į rojų šis miestelis panašus?..

1997

Kartais norisi padėti galvą

Kartais taip norisi padėti
Galvą motinai ant kelių.
(Bet ji mirusi)
Kartais taip norisi padėti galvą
Mirusiai motinai ant kelių...

Kartais norisi padėti galvą
Už tėvynę...
(Bet ji mirusi)
Kartais taip norisi padėti galvą
Mirusiai tėvynei ant kelių...

1996

Vilniaus negatyvas

Poeto R.J. atminimui

Plėštašikniai viešuose tualetuose,
Briliantinu suteptais plaukais,
Plėšikai, šikantys kryžkelėse,
Vienuolės, šokančios striptizą Lukiškių aikštėje,
Mergaskylės, suplėšytos kaip burės,
Bekojis girtuoklis, supainiojęs butelį
Su amputuota koja –
Visi jie tyko tavęs plėšrūnų pasaloj.

Jie užuodžia tavo rausvą odą,
Tavo drėgnas akis, gilias ir neįskaitomas...
Jie nori įkišti tave į Vilniaus vaginą
Kaip į dvokiantį gyvulių vagoną,
Kuris važiuoja gal į Sibiro taigą,
O gal į Čikagos skerdyklą...

Bet jeigu visai atvirai – pagavę
Niekur tavęs neveš:
Užmuš vietoje, pasmaugs
Su tuo pačiu kaklaryšiu,
Kurį ryšėjai per savo vestuves
Ir per skyrybas...

Paskui įstatys cigaretę
Tarp išmuštų dantų,
Kad atrodytų,
Jog uždusai berūkydamas.

Morgo nuotrauka
Tebus negatyvas –
Tik tuo ir tesiskiria gyvas ir jau
Nebegyvas.

Kažkas pasakys – nereikėjo
Rašyti eilėraščių apie mirtį.
Reikėjo rašyti
Apie smaugiančią meilę...

1996

Be tramdomųjų marškinių

Tampaisi praeitį kaip nešulį
Ir nežinai, kam jį neši.
Į neišspjautą kraujo krešulį
Ta praeitis tau panaši.

O buvo meilė, ta – tikroji,
O buvo – Dievo ilgesys.
Tačiau yra tokia tikrovė,
Kurioj visi – nuogi basi.

Sakyki, kur dabar beeisi –
Be batų, be karūnos, be sparnų?
Kartu su praeitim tampaisi –
Be tramdomųjų marškinių...

1997

Ars poetica

Rašau taip pat, kaip gyvenu
Ir gyvenu taip, kaip rašau.
Ir iš praėjusių dienų
Aš dovanų nebeprašau.

Tačiau tamsa yra ruduo –
Numiręs, yrantis karste...
Bet tu, brolau, kartu su juo
Dar grieši metų kvartete, -

Galbūt po tvano, o gal po
Kvailių pasaulio pabaigos...
Kažkas poetą nuskalpuos,
O Dievą krūmuos nudaigos...

Tad kam, poete, tau rašyt,
Jei viskas – dūmai, pelenai...
Tačiau kartoji sau kasryt:
O gal ne veltui gyvenai?

1997

Kova su savimi

Kova su savimi...
Tačiau prieš ką laimėsi?
Save nuramini
Ir sėdi vėl pavėsy...

Tačiau širdy kažkas
Vis juda, krebžda, kužda...
Ir pagalvoji: kas
Ten susisuko gūžtą?

Tada ir vėl imi
Kaip ginklą – paukščio plunksną.
Ir dangumi eini,
Kol tau sparnai apsunksta...

1997

Kada miršta poetai

Vienas senas ir garsus poetas,
Jau seniai nerašantis eilių,
Sakė, kad jaunystėj šokdavo iš lovos naktį
Užrašyti tai, kas jam rodėsi genialu.

“Bet dabar (poetas paragavo vyno)
Aš savęs nekankinu –
Net pabudęs naktį lovoje guliu,
Neskubu rašyt genialių eilių
Ir guodžiuosi, kad dosnus likimas
Dar mane palepina vynu...”

Linksmos buvo to poeto akys,
Kaip žmogaus, išvengusio mirties.
Na, o aš nepamiršau, ką jis pasakė
Ir užsirašiau vidur nakties...

1997

Kaip tapti poetu

Kadaise (dar nė negimęs) norėjai
Užaugęs būti poetu.
Ką gi – esi. O gal jau buvai
Dar nė negimęs.
Taip ir neužaugai,
Taip ir numirsi (dar nė negimęs),
Bet rašyti, aišku, nemesi.
Lengviau mesti rūkyti, mesti gerti, mesti kortas *va banque*, mesti viską.
Bet mesti rašyti... Šito meno
Neišmoktų netgi
Kinų imperatoriaus budelis...
Dar negimęs, dar nemiręs, bet gyvas –
Argi šito galima išmokti, o juolab – išmokyti?!

- Bėk iš pamokų! -
Kranktelėjo praskrendantis varnas.

1996

Pasaulis be pabaigos

Gyventi šviesoje ir neprarasti proto,
Gyventi tamsoje ir neprarast vilties.
Ieškoti erdvėje beribio ploto,
Kur siela nerami galėtų išsitiest...

Gyventi be ribų ir nugalėti ribą
Tarp laiko ir erdvės, tarp žodžio ir minties...
Kol žvaigždės danguje (ir žemėje!) dar žiba,
Tol ir nebus mirties.

1997

Plastinė operacija

Žiūriu į paskutinę nuotrauką –
Ir sau nepanašus esu...
O veidrodis įspėja: nuotykis
Vis taikosi nudėt iš debesų!

Na, kur aš pasislėpsiu, pjaustomas
Likimo skalpeliu švelniu?
Sakyk, lemtie, o tu kaip jaustumeis,
Jei aš tave – aštriu peiliu?!

1997

Baladė apie namus

Grįžtu iš pragaro į pragarą,
Kurį galiu vadint namais...
Ir varva prakaitas per nugarą,
Kai klausiu: kam tu kamavais?!

Svajojai apie rojaus obelį
Ir apie Ievą – be dėmės...
O ragavai vien kartų sopulį,
Vien karčią žievę nuodėmės.

O gal tikėjimas išganymu
Nebuvo tikras? Vien viltis,
Kad visas žemiškas gyvenimas –
Gal marškiniai, kuriuos vilki

Tik vieną – paskutinį kartą.
(Danguj tau dovanos sparnus!)
Taigi ir vėl grįžtu į tvartą,
Kišenėse atrasdamas sapnus

Apie namus, kuriuos nėra tikėjimo,
Nėra net laikrodžio tiksėjimo...
Bet meilė – kaip kalėjime – nuoga
Širdies kamputy meldžiasi: o gal?!

1998

Baladė apie skausmą

Mano skausmas vaikšto aplinkui mane,
Kaukši kareiviškais batais,
Kaukši aukštakulniais bateliais...
(Kinai kankindavo savo aukas –
Lašas po lašo į vieną viršugalvio tašką;
Mūsų gi meilios skaistuolės
Kaukši aukščiausiais pasauly batelių kulniukais
Į meilės belaisvio pakaušį,
Kol tas išsikrausto iš proto.)
Taigi mano skausmas vis kaukši aplinkui mane,
Vis kaukši ir kaukši,
Ir geidžia mane suvilioti –
Gudrus mano skausmas ir liūdnas kartu –
Štai pilnaties naktį
Jis dažosi lūpas, kvėpinas švelniais kvepalais,
Vaidina striptizą, ir jau be batelių
Mėnulio šviesoj atsiklaupia ant kelių... ir verkia.
O kitąkart, žliaugiant beprotiškam rudenio lietui,
Jis šliaužia pilvu per nesvietišką dumblą,
Jis vilki maskuojančią ne-uniformą
Be skiriamųjų ženklų, kad jo nepažinčiau,
Jis bando įšliaužti į mano slaptavietę
Ir sunaikinti... Ir tai ne manevrai, bet karas.
Tačiau aš išmokau abu atpažinti
(Nors skausmas neturi lyties) –
Galbūt jis – žavi ir žiauri moteriškė,
Galbūt – išprotėjęs kariškis,
Abu jie, abu jie, abu – viename.
Todėl ir žinau, kad taip bus lig mirties.
Todėl ir išmokau meluoti, kad skausmas –
Ne mano, ne tavo, ne mūsų, ne jūsų...
Bet kartais, kai skausmas nemato,

Aš tyliai verkiu: koks vienišas jis, tas mano skausmas,
Ir kaip aš jį myliu, be jo negalėčiau gyventi...
Nejaugi aš mirsiu be skausmo?!
Duokdie, kad tik jis neišgirstų...

Kol kas mano skausmas vis kaukši
Kareiviškais batais
Ir aukštakulniais bateliais...
Bet kartais, kaip šiąnakt per pilnatį,
Jis atsiklaupia ant kelių.

1998

Vienatvės mokykla

Ir ką gi – vėl kaip visada
Ant stalo aušta arbata,
Kurią tu gersi naktį vienas.
Kažkur prapuolė tie draugai,
Kurių tu laukei taip ilgai,
Kad net sutrūkinėjo sienos...

Tegul tau voras draugas bus,
Gal jis paporins, kad dangus –
Tai sidabrinių seilių tinklas...
Bet argi voras tau padės
Išlipti iš tokios duobės,
Kurioj prasmegtų netgi sfinksas...

Tačiau (nors nieko neturi!)
Arbatą gerdamas buri,
Kuo pasiversi ankstų rytą...
Didžiausia magija – tyla.
Tyla – vienatvės mokykla.
Bet užrašyta – "UŽDARYTA"...

1998

Saldžių sapnų, poete

Saldžių sapnų, poete,
Nors naktys – be taisyklių:
Danguj – žvaigždžių paletė,
O sieloj – iltys ryklio...

Saldžių sapnų, poete,
Nors ryklio rytas kyla
Ir veržias į palėpę
Nasrai, sudraskę tylą...

Saldžių sapnų, poete,
Bučiuok nuogalę mūzą,
Kad visąnakt kvepėtų
Alyvom ir arbūzais...

1998

Vaivorykštė virš pragaro

Poema ant sienos

Ieškojau aš atsakymo į klausimus visus,
Kol galva pagaliau atsimušiau į sieną,
Ir akyse nušvito keistos neregėtos raidės...
Bet kai skaityt pradėjau paslaptingą raštą,
Nežinomu būdu ėmiau žodžius suprasti:
"Aš – amžinas. Todėl rašau krauju,
Jis neišsenka kaip gėlės gyvybė.
Vienutė čia kalėjimo ar vienatvė
Visatos — rašau amžinybės krauju.
Ko ieškai tu, Keleivi? Atsakymo dykumoje
Į klausimus visus, kurie gyvena žemėje?
Kantrybės! Tu regėsi šventą Pažinimo raidę,
Kai sugebėsi užrašyti ją kitiems."
Akis aš atitraukiau nuo raudonų žodžių,
Aplink apsižvalgiau: kraupi tamsa
Ir šaltis, alkanas kaip velnias.
Aš godžiai vėl ėmiau skaityti:
"Ieškojai ir kentėjai. Keikeis ir meldeisi.
Sapnuos regėdamas vaivorykštę virš pragaro,
Šaukei iš laimės, bet pabusdavai vidurnaktį,
Ir tavo alkaną nuogą sielą vėlei
Šokdino šaltas šiaurės vėjas,
Ir nebešildė jau akių spindėjimas pašvaistės."
Iš kur šie žodžiai? Kas užrašė
Ant sienos – savo sielą?
Įrėžta lyg peiliu, bet šviečia
Nežemiška šviesa tas žodis,
Kurį skaitai. O gal pati Gamta
Taip sugalvojo, kad žodis – šviečia,
Kad jei nešviestų – akys neregėtų!
"Norėjai šokti į bedugnę. Bet išvydai

Bedugnę begalybės ir susimąstei:
Neverta mirti nepažinus amžinybės
Ir neatvėrus Paslapties keleiviui,
Kurio širdis iš troškulio liepsnoja."
Aš galvą priglaudžiau prie sienos,
Ir ašarom pasruvo mano akys:
Širdies akim regėjau vienišojo širdį –
Kaip rojaus rožę žemės pragare...
O siena siena! Prie tavęs gal glaudės
Žmogus, kurį aušros šviesoj sušaudė,
Ir gal nors žodis užrašytas jo krauju?..
"Ir supratai tada, kad reikia eiti
Į šviesą, amžinai – į šviesą.
Šis kelias – tai žmogaus likimas.
Didžiuokis dangumi, žmogaus dvasia!
Ir tu lenkeisi pakelėj ir bučiavai
Rasotą žolę, kurioje spindėjo saulė,
Klūpodamas tu saulę lūpomis lietei.
Ir atsivėrė sieloj daug akių –
Tai žiedlapiai išsiskleidė šviesos,
Kuri pati yra dangaus akis..."
Aš vėl apsižvalgiau, tačiau tik šaltis
Aplinkui šėlo kaip šėtonas...
Į šviesą iš tamsos! Į šviesą
Aš atgręžiau akis ir perskaičiau:
"Ar neverkia šviesa, regėdama ant kryžiaus tiesą?
A
r neverkia
žmogus, ant
rankų
laikantis
negyvą savo
vaiką?
Tačiau žinok, kad be kovos ir pergalės nėra.

Ir už gyvybę savo atiduok gyvybę savo
Pasauliui, kur gyvybę dovanojo tau."
O siena siena! Kas tave pastatė
Ir kas mane pastatė prie tavęs?
Kieno ranka štai išvedžioja žodį,
Kieno ranka čia atvedė mane?..
"Jėga gyvenimo čia atvedė tave,
Jėga gyvenimo štai išvedžioja žodį,
Jėga gyvenimo žmoniją veda priekin.
Mirtis – tik traukinio stabdys!
Tačiau keleiviai nenumiršta, nes
Keliaujančioms sieloms stotelės nėra.
Net rojus po mirties ar pragaras –
Tik sielos būvis, trumpalaikis amžinybėj.
Keliaujančios sielos Tėvynė – Šviesa,
Ir kelias – keliaujančios sielos namai.
O, jei visi Keleiviai tai žinotų,
Jie neieškotų negyvenamos salos.
Žiūrėkit priekin, sielos pašvęstųjų,
Šviesa negali vesti atgalios...
Švenčiausia žemėj – Paslaptis dangaus,
Be jos nebūtų ir tavęs, žmogau."
O Siena! Iš tikrųjų aš ieškojau
Salos, kaip siela ieško Sodo,
Kur kaip lakštingalėlė suoktų solo.
Ėjau, kentėjau, keikiaus ir meldžiausi,
Ištroškęs pažinimo Paslapties didžiausios.
Ir eidamas žeme – danguj regėjau salą,
Ir siela iš pasaulio veržėsi į saulę!
"Dvasia, skaisti kaip meilės deivė,
Nes meilė niekada ne nuodėmė,
Plasnoja virš kančios jaunuolio
Ir skausmą jo aukštyn vilioja –
Iš sutemų – į pasakos padanges!

Širdis jaunuolio čiulba it šaltinis,
Graži jo mylimoji, mėlynieji toliai
Vilioja juos į gilią meilės jūrą. –
Kai įkvėpimas apsvaigina tarsi vynas,
Kaip vėjas tu skrendi aukštybėj
Ir žemėn sėji sėklas dangiškų gėlių!
Žinok: nežinomasis angelas ir tau pasėjo gėlę,
Ir už tave kovojo tas žmogus sparnuotas.
Dabar štai pats skleidi plačius sparnus,
Kad nertum tarp žvaigždžių į begalinę gelmę...
Kad tik užtektų įkvėpimo paukščio plaučiuos,
Kad iš bedugnės atskraidintų gėlę begalybės,
Ir kai iš dugno lig dangaus išaugs lelijos –
Balti žiedai linguos nakties danguj
Kaip žemės ežere, ir naktys baltos bus!"
O Siena! Gal iš tikro angelą sušaudė,
Žmogaus – naujagimio gyvenimui išaušus?..
Ir gal tokia mirtis yra nemirtingumas,
Nes manyje dabar dvasia sparnuota,
Kurios sparnai, užgrūdinti šviesos ir vėjo,
Galingesni už juodą, ėdrią Blogio ugnį?!
O mano Tikslas – sėti amžinybę
Iš nepasiekiamų mirtingiems aukštumų
Į mirtingųjų sielas – kieno pasėtas jis? –
Juk į mane kažkas pasėjo šviesą,
Kad ją į kitą sielą sėčiau!
Nežinomi, nematomi kariai... Nereikia
Nustatinėti kainų žuvusiems kareiviams,
Nes žygdarbis – didžiausia Dievo dovana:
Neįkainojamas žmogaus nemirtingumas
Ir dvasios žygis amžinybės tyrais...
Štai pažiūrėk: ant dangiškų svarstyklių –
Gyva dvasia ir blogio juodas mėsgalis...
Ar verta amžinybę apsvarstyti

Aukščiausiame teisme? Gyva dvasia
Kiekvieną naktį ieško tyro kūno,
Neradus žemėje – plasnoja danguje,
Kasdien, kasnakt virš tavo kūno
Gyva dvasia nematoma plasnoja...
Atverk plačiai plaučius, ir tu pajusi,
Kaip amžinybė tavimi laisvai alsuoja!"
O Siena! Kodėl tiek kartų tu kartoji
Burtažodį tą žiaurų – "Amžinybė"?
"Kad tu atmintinai išmoktum Ateitį
Ir drąsiai siektum pažinimo Paslapties.
Šviesos karys – tai mokinys Drąsos,
O Baimė – tai tamsos tarnaitė,
Kuri prie laiko prisitaiko ir vilioja
Naivuolį, apsimetusi Didžiąja Išmintim.
Tironas turi daug spalvotų kaukių,
Bet mato liaudis vieną veidą,
Nors jis – aukų veidų mozaika!
O Siena, prie tavęs aš pastatytas,
Ir kas mane nušaus, prikals, įmūrys,
Kad niekada šviesos neberegėčiau
Ir Žodžio užrašyti negalėčiau net krauju?
O ne, dar negimė pasauly budelis,
Kad baustų Budintį prie kūdikio,
Kuris pabudęs atsimerks žmonijos akimis!
Ir vėl visi išvys raides šventąsias,
Širdy Keleivio švytinčias it akys:
Kiekvieno siela turi savo Sieną,
Kur parašą palieka amžinybei...
Nėra didesnio džiaugsmo žmogui
Už dvasios pašventimą šviesai,
Kurią vadiname Žmogaus Tėvyne!
Aš pajutau, kad siela vėjyje skaistėja,
Aš pamačiau: aplink mažiau tamsos.

Ir nebešalta jau. Tik tyro ryto
Rasa spindėjo skaisčią vėsą
(Dangus – visatos paukščio sparnas!),
O siena, naktį nenusakomos aukštybės,
Štai sumažėjo nepraradus didingumo.
Ir tuoj, atrodo, aš už ją
Aukštesnis būsiu ir matysiu
Visatą kaip vienintelį atsakymą
Į savo sielos klausimus visus!
Ištroškęs aš toliau skaičiau:
"Šių žodžių neišvysi tu ant miesto sienų,
Išmargintų keiksmažodžiais laisvų vergų.
Skaityk širdies švenčiausią raštą,
Kol iš akių tamsa išnyks,
Nes tik tada galėsi atsimerkti
Kiekvieno ieškančiojo akimis!"
Aš galvą priglaudžiau prie sienos,
Ir ašarom pasruvo mano akys:
Širdies akim regėjau vienišojo širdį –
Kaip rojaus rožę žemės pragare...
"Žinok, visatoje nėra vienatvės,
Nes vienišieji širdimis suvienyti.
Vienatvė – Dievo dovana –
Kaip raktas nuo visatos vartų.
Ne kiekvienam ši dovana duota,
Ne kiekvienam ir duota ja naudotis.
Štai aklas kalinys kalėjimo vienutėje
Nemato rakto, kabančio ant sienos,
Tačiau kasnakt svajoja apie laisvę...
Jam visata – kalėjimo vienutė,
Ir jo širdis – tik užraktas, ne raktas!"
Šėtone, še, paimk pašėlusiojo sielą,
Jei nebijai ugninio vėjo, cha!
Siauti aplinkui sūkuriu, tamsos

Apsiaustą taikaisi užmesti
Ir šviesą nukryžiuot už miesto?
O ne! Tau neišdegs. Tave apdegins
Mano kryžius – ryto ryžtas.
Aš – vyninis vėjas jaunystės,
Svaiginantis visą gyvybę!
... Ir išgirdau staiga čiulbėjimą tų sielų,
Kurios išėjo laisvos iš nakties kalėjimų.
Ir laimė liejosi į sielą begalinę
Visos gyvybės čiulbesiu galingu!
O siena jau tebuvo slenkstis,
Kurį turėjau amžiams peržengt.
Atsiklaupiau ir tarsi dangų
Švenčiausią žemę bučiavau...
Ir, pasiėmęs smėlio saują,
Užsirišau ją už pusiaujo
Ir jau per slenkstį aš žengiau,
Tačiau po kojomis staiga suspindo
Vaivorykštės rasa, o spalvos
Ir kūną persmelkia, ir sielą...
Vaivorykšte pavirto slenkstis
Virš pragaro garų nuodingų!
Ir jau nebejaučiau klaidingo laiko,
Nes dvasios laikas – amžinybė,
Ir mano ašaros aušros šviesoj
Kaip šventos raidės švietė
Krauju, žmonijos iškentėtu...
Čiulbėjo paukščiai, sielos, žvaigždės,
Vaivorykštė čiulbėjo skaisčiai,
Ir laimė liejosi į sielą begalinę
Visos gyvybės čiulbesiu galingu!

Vėjo brolis

Dino Moriarčio atminimui

Tu leki vis pirmyn
Vėjo broli.
Tik mane prisimink
Kelio toly.

Juk ir aš taip lėkiau
Be taisyklių.
Bet paskui palikau
Motociklą.

Ir gyvent išėjau
Pas Kamilę.
Niekas nieko švelniau
Taip nemyli...

Bet pamatė jinai
Motociklą.
Jos plaukai kaip linai,
Akys – stiklas!

Ir aš vienas likau
Kelio toly...
Bet ir aš taip lėkiau,
Vėjo broli!

2002, Kybartai

Geluonis

Vienatvė kaip vapsva
Į mano sielą gelia,
Ir sugelta visa
Išeina ji į kelią...

Nei žemė, nei dangus...
Kažkur išnyko kūnas,
Ir liko tik nykus
Lietus, migla ir liūnas...
Gyvatės ir vorai...
O apie meilę vapa
Bepročiai padarai,
Savižudžiai iš kapo...

Bet grįžti negaliu –
Bežemis ir benamis...
Težydi už vielų
Kalėjimo gėlės mano!

2002, Kybartai

Naujųjų metų voras

Naujus metus aš sutikau kalėjime
Su batais šventiniais, bet be gėlių.
Kalėjimo pelės graužė mano laimę –
O aš graužimo mokiaus iš pelių!

Ilgokai graužiau storą mūrą,
Dažytą mėlynais dažais.
Spalva ir skonis priminė man jūrą,
Bet laisvės buvo per mažai!

Tada pradėjau graužti grotas,
Bet buvo baisiai neskanu!
O voras, storas ir kuprotas,
Vaišino koše akmenų!

Man voras porino, kad matė
Marilyn Monroe ir Jeaną D'Arc:
"Vaikeli, man tik šimtas metų,
Tad nežinau, ką pamatysiu dar!"

Jam pasakiau, kad aš poetas,
Poemą parašysiu į "Metus"
... Paskui sėdėjom ant planetos
Padžiovę šventinius batus.

2002, Kybartai

Akrobatas

Tu vaikštai bedugnės kraštu
Be karties ir, aišku, be batų.
Taip vaikščioti moki tik tu –
Bedugnės kraštų akrobatas.

Vien seno erelio akis
Tave tarsi angelas saugos!
O krentant – bedugnės dagys
Vienintelis bus tavo draugas...

2002, Kybartai

Čigonas

Girtą sutikau čigoną
Kryžkelėj su vainiku:
Pone, kur gyvena žmonės?
Čia taip tuščia ir nyku!

Pabudau iš sapno šlapias –
Ženklas, siųstas iš aukščiau!
Kas po šmėklos kauke slepias
Aš sapne nepamačiau...

2002, Kybartai

Kaliausė

Ji nuėjo į bažnyčią
Ir paprašė atleidimo,
Kad netyčia, Die, netyčia
Jį už grotų pasodino.

Bet rūstus tas Die tylėjo,
Neatsakė nieko jai.
Kas iš to, kad ji mylėjo
Ir neapkentė aklai?

Čia kaliausė, ten kaliūzė.
Čia kalė, ten kalinys...
Jeigu tu tenai pakliūsi –
Tai į galvą kals vinis!

2002, Kybartai

Another brick

Ina, Nina, Zina, Zona,
Zoja, Zosia, Lilia Brik...
Šito mūro sienoj, pone,
Tu esi *another brick*!

Tai graži gyvatė buvo,
Ją krauju išmaitinai.
Meilės išnara supuvo,
Liko meilės kirminai...

Ina, Nina, Zina, Zona,
Zoja, Zosia, Mata Hart...
Apsivilk kombinezoną,
Kai eini gyvačių šert!

2002, Kybartai

Negiedokit, gaideliai!..

Ant tualeto sienų –
Gražuolės nuogos.
Tualete tu vienas
Kaip pirmas spuogas.

Negaila sėklos –
Maitink klozetą!
Apniko šmėklos
Nakties poetą...

Kerai čaifyro,
Žolytės dūmas...
Tu tikras vyras,
Sapnų lakūnas!

Gaidys iš ryto
Giesmelę gieda:
"Aš padarytas
Iš bobos – diedas!"

Bratva nuleidžia
Į skylę – skystį.
Negaila gaidžio –
Tiurmos solisto!

Paimti britvą –
Išpjauti skylę!
... Kodėl šį rytą
Gaidelis tyli?!

2002, Kybartai

Aliumininė jūra

Aliumininis puodelis,
Aliumininė lėkštutė,
Aliumininis šaukštelis,
Aliumininė šakutė...

Štai tokia kalėjimo meilė,
Duoną lipdo mano seilė...
I am sailing, I am sailing,
Duok man kiauliasmeigį peilį!

Aš įlipsiu į lėkštutę,
Tu įlipsi į puodelį...
Mano irklas bus šakutė,
Tavo burė bus šaukštelis...

Aliumininė ta jūra,
O aplinkui storas mūras.
Tatuiruotė ant peties:
"Vienas Dievas man padės!"

2002, Kybartai

Jėzus Krišna

Pasaulis nutolo kaip krantas...
O gal to pasaulio nebuvo?
Visur tu esi emigrantas –
Be laivo ir be lėktuvo...

Likimas sunkus tarsi kryžius,
Prikaltas prie grotų juodų...
Kodėl, Jėzau Krišna, su dryžiais
Ant kūno aš vis dar judu?!

Atrodai kaip senas jūreivis.
Bet dega trečioji akis...
Pasaulis – kaip veidrodis kreivas.
Kur tu, vėjo broli, plauki?

2002, Kybartai

Spygliuota gėlė

Pasitrauk, nekliudyk, juk matai, kad kaliu!
Savo kvailą liežuvį praryk prie kvailių!
Netrukdyk man gulėt, aš sapnuoju giliai
Apie tai, kad visi, mes visi kaliniai.

Pasitrauk, netrukdyk po žeme man gulėt.
Tegu žydi ant kapo spygliuota gėlė...
Nors dabar aš ant narų kaip voras guliu –
Aromatą sapnuoju spygliuotų gėlių...

Netrukdyk man gulėt, aš sapnuoju giliai
Apie tai, kad visi, mes visi kaliniai.

2002, Kybartai

Už tuos

Aš gyvenu už tuos, kurių nėra,
Už tuos, kurie prieš vėją ėjo,
Kaip rusai sako – ėjo "na ura",
Nors jiems "valio" ir neskambėjo.

Skambėjo varpas: dink – pradink!
Ir dūmai baltą dangų dengė...
O aš apsižvalgiau aplink
Ir pajutau – ne man šita padangė!

Tolyn – gilyn – tolyn einu...
Skardens varpelis virš vandens:
Jei už kitus aš gyvenu,
Gal už mane kažkas gyvens?

2002, Kybartai

Vilnius duobėje

Mano gimtas miestas tapo lyg apsėstas,
Mano kraujas teka gatvėm ir upe...
Duobkasys pasakė: pasakiškas miestas,
Kai žiūri į dangų atviram kape!

Ačiū už paguodą apie rojaus Sodą,
Kuriame gyvena kurmiai – milžinai!
Aš turėt norėčiau krokodilo odą,
Kad širdies nekrimstų rojaus kirminai...

Mano gimtas miestas, ilgesiu mylėtas,
Taip ilgai mylėtas – tapo tuštuma.
Duobkasys pasakė: jei esi poetas,
Netgi tualetas bus kaip poema.

Ačiū už paguodą apie rojaus Sodą,
Ten žmonių nebuvo ir turbūt nebus...
Gal štai čia ir glūdi duobkasio paguoda,
Kad tik gulint žemėj toks gražus dangus!..

Eilėraštis Putinui Raudonajam

Nuo Rudojo Rudens (be aukso)

Jis iš karo
Turgų daro!
Jam tas turgus –
Aukso turtas.

Bet raudonas
Tas ruduo,
Nors aguonos
Tuoj ruduos...

Koks ten auksas –
Nesulauksi! –
Daug kapeikų
Ant kapų...

Aš vienam kape guliu
Ir nereikia man gėlių.
Ai, tikrai nereikia,
Nes ir taip skaniai kvepiu!

Spąstai sau

Ruduo atėjo kaip sesuo,
Klevai pasipuošė šviesiau...
Bet angelo siųstuos sapnuos
Išvydau, kad tai spąstai sau!

Pabudęs angelui sakiau:
O vis dėlto ruduo – gražus!
Bet jis atsakė: spąstai sau,
Išmesk dažus ir miražus...

Juk pats miražą nupaišei,
O rudenį dažais puošei,
Bet rudenį išrengs žiema...

... Tada aš angelui tariau,
Kad spąstai sau yra geriau
Negu tikrovės tuštuma.

Come on Jim Morrison

T.

Come on baby light my fire! –
Rėkė du bernai girti.
I'm your Venus, your desire! –
Suklykė merga nuoga.

Tie barai ir vėl dainavo –
Come on baby light my fire!
O aš noriu būti tavo! –
Suklykė nuoga merga.

Ir tada dainavo trio
Tol, kol juos naktis prarijo...

Gėlių vaikai

Nebereikia bedugnių!
Tegul gėlės dainuoja...
O aš groju be būgno
Ir mušu ritmą koja.

Ir mušu basa koja
Tokį mistišką ritmą –
Visą naktį kartoju,
Pasivogęs trimitą...

Pasivogęs trimitą
Iš žioplų angelų,
Jį pučiu iki ryto –
Nuogas vaikas gėlių...

Sapnų karys

Ruduo vanduo,
Kaštonai kris...
O tu su kuo,
Sapnų kary?

Žiema ateis –
Dama žiauri.
Nebus ką teist,
Sapnų kary...

Nušluos lapus
Aštrus šiaurys...
Mylėk sapnus,
Sapnų kary!

Ruduo – kartus,
Žiema – karti...
Bet aš kartu
Su tavimi, kary.

"Vaikinas ieško gitaros"

(skelbimas)

Vaikinas ieško gitaros
Dėl merginos – velniokas!
Kaip kvailys suka į dešinę,
Suka į kairę aistros nešamas...
Į kairę į kairę į kairę –
Į kairę kaip į nematomą karą,
Irgi mat atsirado kareivis,
Viva Kuba, Viva Čegevara,
Ogi neranda vaikinas gitaros...

- Nepainiok sankryžos
Su posūkiu į niekur,
Sniego tu žmogau!
O jeigu gitaros nėra
Nei rojuje, nei pragare –
Tai go go go,
Sniego tu žmogau...

Mirusios žvaigždės

Mirusios žvaigždės – tai kelio ženklai,
Mirusios žvaigždės – tai saulės zuikučiai.
Mirusios žvaigždės yra veidrodžiai, -
Pažvelk į savo veidą, gladiatoriau.
Pakelk galvą prieš mirtį į dangų,
Žiūrėk, kaip skraido žvaigždės ir paukščiai.

O aš esu tik skruzdėlytė,
Statanti piramides.

OM

Karolinai

Ji pabandė nudievinti Tą,
Kurs išpildė malonę dievų...
Taip ir žuvo bedievė tauta,
Nebeliko naktų nei dienų.

Tu neverk – Dievas liko toli.
Bet palauk – pravažiuos traukinys.
Aš matau atsarginiam kely
Kelio ženklą su užrašu – JIS.

Metų laikai be manęs

Tau

Ruduo įžengia kaip karalius
Į klevo ir kaštono salę...
Jis duoda duonos ir midaus,
Ruduo dosnus – jis neapgaus.

Mes tik tarnai karaliaus menėj.
Bet juokias juodas juokdarys:
Jūs dar nežinote, kad menas
Visus kvailiais jus padarys!

O štai žiema žiauri ateina,
Ji dovanas atims rudens...
Bet aš dainuosiu savo dainą,
Kuri ir po žiemos skardens:

Ateis pavasaris banditas,
Po vasaros, rudens, žiemos
Ateis kaip svečias neprašytas
Ir – meilę Tau padovanos!

... Aš tuo metu jau būsiu miręs,
Man nereikės jokių laikų...
Ruduo – karalius, aš – satyras,
O visos nimfos man – kū-kū!!!

Tomas Arūnas Rudokas

